

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Свобода", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
З Нью-Йорку (212) 227-4125
УНІОС (201) 451-2200
З Нью-Йорку (212) 227-5250

РІК ХС.

Ч. 6.

ДЖЕРСІ СІТІ і НЬО ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го СІЧНЯ 1983

ЦЕНТІВ 25 CENTS

JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 12, 1983

No. 6. VOL. XC.

ВИСЛАНО МЕМОРАНДУМ ДО ОН В СПРАВІ ГОЛОДОМОРУ

Нью-Йорк, Н.Й. (ОУПС УІП). — Перебуваючи в осідку Об'єднаних Націй голова Екзильного Уряду УНР Рудницький переслав 1-го січня 1983 року меморандум-пригадку про голодомор в Україні в 1932-33 роках генеральному секретареві ОН.

ДЕЛЕГАЦІЯ ІСНО ВІДВІДАЛА МИТРОПОЛИТА СТЕФАНА

Філадельфія, Па. — У п'ятницю, 31-го грудня 1982 року, Митрополит Стефан, Архієпископ Філадельфійський, прийняв на окремій аудієнції делегацію Світової Координаційної Ради Ідеологічно-Споріднених Націоналістичних Організацій у складі: Павло Дорожницький, д-р Володимир Михайлів, проф. д-р Петро Стерчо й Володимир Процик.

Делегація зложила новорічні й різдвяні побажання Митрополитові Стефанові й усім ієрархії та духовенству Української Католицької Церкви в Америці від проводів і всього членства 29-ох організацій в різних країнах, що входять у склад ІСНО, а зокрема ширі й сердечні побажання з нагоди іменни Митрополита Стефана.

Делегація, турбуючись деkonsолидацією у керівних органах Українського Конгресового Комітету Америки, висловила подяку ієрархії Української Католицької Церкви в Америці за її звернення до провідників українських організацій, щоб вони привернули єдність організаційного, суспільно-громадського життя. При тому делегація дала запевнення повної підтримки головному передвіснику СУК „Провидіння”, о. шамб. Стефана Чомка, у

Появилася брошушка

„Український студентський рух у Польщі”

Торонто, Онтаріо. — Заходами Союзу Українського Студентства Канади появилася тут одностороннім накладом брошушка кишенькового формату на 32 сторінки, з матеріалами-документами, які навітлюють, хоч односторонню, проте дуже вагомий діяльність Спільки Українських Студентів Польщі (СУСП), що постає на початку 1981 року, на жаль мусіла припинити своє легальне існування в грудні, того ж року.

Через введення військового стану в країні, СУСП не дістала урядового визнання на тій наچهбто підставі, що українці вже „достатньо репрезентовані” в Польщі Українським Суспільно-Культурним Товариством — єдиною українською установою, що апробована державою.

Подув волі у Польщі, вільна діяльність професій-

Відбудеться вакаційний

курс у Римі

Дітройт, Миш. (УПСО). — Український Католицький Університет у Римі влаштує 13-ий Вакаційний Курс від 23-го червня до 24-го липня 1983 року.

Загальна тема курсу — „Напередодні Українського Тисячоліття”. Темі викладів: „Родина в християнському мисленні”, „Роля родини в українській спільноті”, „Любов і родина в українській літературі”, „Вплив візантійського мистецтва на Русь-Україну”.

ДОРАДЧА КОМІСІЯ президента Регена для соціального забезпечення повідомила, що вона зближається до одностороннього вирішення важливого питання про пенсійний фонд програми соціального забезпечення. Комісія, що складається з 8-ох республіканців і 7-ох демократів, є майже готова до представлення остаточного плану Президентові перед 15-им січня ц.р. Хоч

СССР є — економічно „самовистачальний”

Вашінгтон. — Центральне Розвідне Агентство ЗСА Сі-Ай-Ей, в опублікованому звіті, подало, що СССР, не зважаючи на недовіли в економіці, є „самовистачальний” і можливо „найбільш самоповною індустріальною країною в цілому світі”.

„Здібність совєтської економіки бути життєздатною попри відсутність імпорту куди більшою від інших індустріальних країн”, — сказано в цьому звіті, поданому до публічного відома Конгресовою комісією в справах економіки. Комісія дала подати, що хоч на загал показники совєтської економіки є незадовільними, це не означає, що СССР тратить життєздатність і динамізм.

У звіті також сказано: „СССР є винятково добре вивінованим в природні ба-

гатства, і з його багатством в людському елементі, капіталом і матеріальними ресурсами, СССР є самовистачальний”. Але, сказано у світі, „коли ми говоримо про самовистачальність ми не маємо на думці цього факту, що СССР не потребує торгівлі з іншими країнами”.

В останніх кількох роках СССР мав дуже погані урожаї і тому збіжжя треба було купувати за кордоном. Населення Совєтського Союзу нараховує тепер 270 мільйонів осіб, з чого 147 належить до робочої сили. Ця сила, згідно зі звітом, „є добре вишколеною і свідомою”. До негативних аспектів совєтської економіки Сі-Ай-Ей зараховує „відсталість економічної системи у видайності і брак технологічного поступу”.

В СССР почалась нагінка на дармоїдів

Нью-Йорк, Н.Й. — Кореспондент газети „Нью Йорк Таймс” Джан Бірно повідомив у вівторок, 3-го січня, з Москви, що виглядає на те, що нове совєтське керівництво намагається розпочати бій з дармоїдами, прогульниками, пияками, недобросовісними працівниками та всіма іншими порушниками „трудової дисципліни”.

У своїй промові Юрій Андропов вже попередньо нарікав на „погану працю, неактивність, безвідповідальність”. Негайно після перебрання влади у свої руки Андропов обіцяв зайнятися справою лінивства, апатії, прогулів (невиходу на працю), пияцтва.

Політбюро КПСС видає спеціальну постанову, якою заохочується простих людей, як там сказано, писати листи у відповідні інстанції, викриваючи лінивство, погане керівництво, розбазарювання і розкрадання державного добра, заохочуючи поборювання всяких злочинів та іншого суспільного зла, які привели совєтську економіку май-

же до повної руїни.

„Правда”, офіційний орган КПСС, почала вже друкувати листи, яких вона заставляє, напхиває багато. Подібні листи та подібні заклики були вже і перед тим у совєтській пресі. Нова ж те, що ці питання підкреслено ставити новий лідер Совєтського Союзу, який здобув славу під час свого 15-літнього перебування в КГБ, совєтської розвідки і тасмної поліції внутрішньої безпеки, як людина, яка вимагає продуктивності і вживає жорстоких способів, щоб добитися свого.

Для совєтських громадян ця риса більше, ніж усі інші риси нового лідера, відрізняє його від його попередника Леоніда Брежнєва. У своїй ранній стадії правління Брежнєв виглядав як прихильник спокою і стабільності після терору Сталіна і „запаморочливих проєктів” Хрущова, як їх назвала коліс „Правда”. Але, коли Брежнєв почав старіти, його правління пов'язували з бездіяльністю.

Виринув конфлікт у військових колах Сальвадору

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Міністер оборони Ель Сальвадору відкинув вимогу одного з військових командирів, щоб він зрезигнував з метою покинути з бунтом командирів у північній провінції Кабанас.

„Я не зрезигну”, — заявив міністер, ген. Хосе Гільєрмо Гарсія, в короткому інтерв'ю сальвадорському телебаченню. „Мене підтримує президент і армія”.

Не зважаючи на це, яким буде рішення про триваючий вже третій день спір, втриматися генералові Гарсії на становищі міністра оборони буде важко.

Військовий командир, полковник Сікхедо Очоа Перез, розпочав свій відкритий виступ проти міністра оборони в четвер, 8-го січ-

ня, після того, як він отримав наказ покинути свій військовий пост і перейти на дипломатичну службу в ролі посла в Уругвай. Від тоді полковник Очоа обвинувачує генерала Гарсію в „корупції” і в тому, що він неправильно веде трьохлітню війну проти лівих партизанів.

Полковник Очоа повторив у неділю, 9-го січня, свою впевненість, що він має „моральну підтримку” повітряних сил і Першої бригади піхоти. Він погрозив залишити свій пост лише тоді, як ген. Гарсія зрезигнує.

У військових колах Ель Сальвадору ведуться переговори про поладження цього конфлікту.

Зібрано понад 210,000 дол. на Семінарійний Фонд.

Стемфорд, Конн. — Семінарійний Прибутковий Фонд Колегії св. Василія Великого постійно зростає від часу його встановлення, під час святкування 2-ліття Стемфордської Епархії в жовтні м.р. та вже нараховує понад 210,000 дол., згідно з повідомленням Єпископського Ординаріату дня 30-го листопада ц.р.

Владика Василь Лостен, Епарх стемфордський, зазначив при встановленні Фонду, що корпорація Колегії, яку він очолює, має надію зібрати фонди в сумі півтора мільйона доларів. Семінарійний Фонд подібний до прибуткових фондів інших коледжів і вищих

наукових установ. Гроші вкладаються в постійні конти, з якого тільки відсотковий прибуток стягається рік-річно на потреби Семінарії.

Владика сподівається, що таким чином Фонд стане сталим фінансовим джерелом для Семінарії, на полегшення щорічних боргів усіх трьох епархій УКЦеркви в ЗСА.

Семінарію під що пору підтримується річними датами і пожертвами парафіян та інших прихильників у ЗСА. Зростають кошти утруднюють сплатування сучасних видатків. Фондів не (Закінчення на стор. 7)

БУШ ПОІДЕ ДО ЕВРОПИ, А ШУЛЦ ДО КИТАЮ

Вашінгтон. — Як повідомив Біллі Дім, віцепрезидент Джордж Буш у кінці січня відвідає сім європейських країн. Проголошено також маршрут і дати поїздки віцепрезидента.

Поїздка розпочнеться 30-го січня. В цей день Буш прибуде до столиці Західної Німеччини Бонну. Наступного дня, 31-го січня, віцепрезидент проведе в Західному Берліні, звідки віде до столиці Голландії Гаги на один день. У Брюсселі Буш затримається два дні, 2-го і 3-го лютого, 4-го лютого Буша чекає Рим, де віцепрезидент планує затриматися три дні — 5-го, 6-го і 7-го лютого. Після Риму, 8-го лютого, Буш проїде один день в Парижі, звідки поїде на один день, 9-го лютого, до Лондону. До Вашингтону віцепрезидент Буш повернеться 10-го лютого.

Іншою важливою місією високого представника ЗСА у заплянованій дипломатичній діяльності на початку року буде поїздка на початку наступного місяця державного секретаря Джорджа Шульца до Китаю. В суботу 8-го січня, Шульц зустрівся з групою експертів у Вашингтоні щоб підготувати свою поїздку до Китаю.

Перейнявши пост державного секретаря, Шульц мало говорив про Китай, але у інтерв'ю в суботу, 8-го січня він сказав: „Китай є важливим, а потенційно, як він розвивається, є дуже вживим”.

В кінці січня Шульц відвідає Японію, а потім поїде на чотири дні до Пекіну, де вестиме переговори з високими представниками китайського уряду. Після Китаю Шульц поїде до Південної Кореї.

В Америці

НЬО ЙОРК ПОВИНЕН НЕ ТІЛЬКИ зберегти на майбутнє ту кількість поліціянтів, що є тепер, але ще і розбудувати поліцейський департамент і збільшити кількість поліції. — згідно з порадкою приватного панелю при міській бюджетовій громадській комісії, що докладно простудіював цілу справу безпечності в місті для пересічного громадянина. Тут, як і скрізь по ЗСА, вудична злочинність сильно зростає. Для збільшення поліції можна буде використати фонди, які вдасться перекинути з пожежного департаменту. Справа в тому, що кількість пожеж в останніх роках в Нью Йорку зменшилася на 27 відсотків, коли кількість пожежників залишилася та сама приблизно 11,500 осіб. За порадкою панелю з цієї кількості можна злікувати від 500 до 1,500 посадів заощадити місту від 20 мільйонів до 60 мільйонів доларів річно, які замість на боротьбу з пожежками, слід перекинути на боротьбу з кримінальними злочинцями, які тероризують місто.

ВЕЛИКА ЗАГРОЗА для довкілля від токсичних покладів індустрії — заневищення вод, повітря і ґрунту, перестане бути загрозною, якщо винахід 13-ти американських учених (він є в останній стадії випробовування) дійсно себе виправдає. Вже дев'ять років працюють ці вчені в Едісоні, Нью Джерсі, на винахід видано три мільйони доларів з федерального скарбниці. Тепер їм дають визнання „за знайдення кращого і безпечнішого способу вичищування помилки країни, починаючи від розливу оливи до хемічних „буртів” — велетенських смітників з хемічними отруйними змісками”, яких є багато по майже всіх стейтах ЗСА, а особливо у Нью Джерсі. Згадані вчені з Агенції охорони довкілля винайшли велику піч до спалювання покладів. Остаточні випробування розпочалися в четвер, 6-го січня, і закінчилися у вівторок, 11-го січня. В піч вальцює суміш пальної оливи з отруйною і раковотворною речовиною, відомою під літерами РСВ (поліхлорований біфеніл). За шість секунд горіння при температурі 2,200 градусів Фаренгайта вся суміш перетворюється на білі випарі — нестокисні складові газу: водяну пару газ вуглець-двооксид і кисень, які розподіляються у повітрі. Винаходів пророчать велике майбутнє.

ІСТОРІЯ ТЮРМИ в Оссінінгу, Нью Йорк, славнозвісної Сінг-Сінг, розпочалася ще в 1825 році, коли туди, 30 миль на північ від Нью Йорку, на лівий берег ріки Гадсон, перевезли перших 30 в'язнів з Обиру у це поселення, що носило індійську назву — Сінг-Сінг. Через певну кількість років сюди почали висилати кримінальних злочинців з самого Нью Йорку. Про історію цієї відомої в'язниці тепер заговорили, бо в суботу, 8-го січня, тут розпочався бунт в'язнів, які силоміць схопили 17-ох вартових і вимагали від стейтвових властей різних пільг, включно з амністією та кращими умовами праці, культурно-освітніми програмами тощо. Тюрма Сінг-Сінг була визначена єдиною в стейті вже в 1891 році, в якій здійснювалася страта, і в тому ж році там було встановлено електричне крісло для смертної кари. На ньому померло 614 засуджених за різні злочини до року 1969, коли кару смерті в стейті Нью Йорк заборонено. Серед цих „славічних” засуджених і злочинців тут загинули Етель і Джуліус Розенберги, єдині американські цивільні громадяни, що їх скарано на смерть за шпionaж, видачу воєнних таємниць ворогові — Совєтському Союзові, в часі війни. Саме ж містечко Сінг-Сінг забажало змінити свою назву на „Оссінгінг” в році 1901. Саму в'язницю перейменовано щойно в 1970 році на назву цього містечка — Оссінгінг. У понеділок вночі в'язні випустили всіх 17 вартових.

СЕН. ПОЛ ЛАКСОЛТ, РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ з Невади, якого колись називали „очами і вухами” президента Рональда Регена в Конгресі, заявив, що за порадкою своїх дорадників Реген переведе основну ревізію заплянованого бюджету на 1984 рік і тим самим зменшить державне заборговування Уряду, яке мало б виносити біля 200 мільйонів дол. Між тим, які впливають на Президента на зміну бюджету, є також республіканський сенатор з Колорадо і член Сенатської бюджетової комісії Вілліам Армстронг. Він заявив, що президент Реген мусить „зробити дуже рішучі кроки для зменшення видатків, включно з видатками на оборону країни”.

КОАЛІЦІЯ ЕТНІЧНИХ груп міста Нью Йорк домагається від мейора Едварда Кача „публічного перепевнення” за згодливою образу в тому, що він винимав муриноску групу в Гарлемі, китайську в „Чайнаทาวน์” і жидівську в дільниці Вільямсбург в Брукліні, які протестували проти будови в'язниць і приміщень для старших і самітних осіб, що не мають ані родин, ані постійних мешканців. Однак речники тих груп заявили, що їх спротив проти таких планів не мав жадного „расового чи етнічного” підляжжя, а керувалися вони загальним добром громадян в тих поодиноких дільницях Нью Йорку.

ГАБІБ СТАРАТИМЕТЬСЯ ПРОЛОМИТИ ЗАСТІЙ

Вашінгтон. — Филип Габіб, спеціальний висланик президента Рональда Регена на Близький Схід для ведення переговорів про мирне поладження ізраїльсько-арабського конфлікту, в понеділок, 10-го січня, мав розмову з Президентом, а після розмови негайно вилетів на Близький Схід з метою закінчити застій, який виник на переговорах про порядок напад між цими двома країнами.

Після розмов з президентом Рональдом Регеном, віцепрезидентом Джорджом Бушем, державним секретарем Джорджом Шульцом Габіб сказав, що він отримав від Президента інструкції знайти можливість покінчити з застосом у переговорах про виведення чужинських військ з території Лівану.

„Президент підкреслює особливу важливість, яку він приділяє швидкому порозумінню про якнайшвидший вивід всіх чужинських військ з Лівану”, — сказав Габіб. „Це велике розчару-

вання для нас усіх, що не зроблено поступу в цій справі”.

Офіційні речники Вашингтону заявили, що спочатку Габіб поїде до Ізраїля, щоб переконати ізраїльтян відкласти свої вперті намагання включити першим питанням у переговорах проблеми нормалізації відносин між Ізраїлем і Ліваном. Ліванці пропосять прийняти таке формулювання, яке залишить можливість у якійсь сприяльній формі вести переговори про нормалізацію політичних відносин.

Одночасно офіційні речники повторили затурбованість Уряду ЗСА постачанням морським шляхом совєтських протилетунських ракет типу СА-5 в Сирію. Уряд ЗСА офіційно повідомив у п'ятницю, 7-го січня Совєтський Союз, що постачання і розміщення таких ракет далекого засягу в Сирії не внесе примирення в цій частині світу, але поки що немає позитивної реакції з боку СССР.

Губернатор Квомо пропонує „партнерство” для відродження стейту

Олбані, Н. Й. — Губернатор Маріо Квомо відкрив тут 206-ту сесію легіслатури, пропонує „партнерство” з підприємцями і робітничими спілками для зібрання 5 мільйонів дол. на створення нових варіатів праці, будову мешканських приміщень і направи шляхів і мостів. Для досягнення цієї суми Квомо пропонує випуск спеціальних бондів для продажу на протязі п'ятиох років без накладання нових податків на громадян. Він запропонував лише кілька спеціальних програм і при тому загадав, що певні обмеження будуть конечні. Со стейтвий бюджет матиме великий дефіцит в бiжучому році.

Губернатор Квомо в наступному сказав, що його уряд старатиметься збалансувати бюджет без шкоди для немічних і хворих, без шкоди для молоді і її майбутності. В справі злочинів, губернатор обіцяв виділення більшої суми для арештування надлогих злочинців, які згідно з офіційною статистикою, є відповідальними за величезний відсоток злочинів в Нью Йорку і інших більших містах ньюйорського стейту. Він приобіцяв зміцнення поліцейних сил і допомогу стейтвовій поліції для боротьби з кримінальними елементами.

У світі

В СТОЛИЦІ НІКАРАГУА. Мана'уа, на своїй сесії в понеділок, 10-го січня, 97 країн-членів руху неприналежних націй проголосували запропоновану Кубою та Нікарагуа антиамериканську резолюцію, яка обвинувачує ЗСА в намаганнях „розорити американців бідністю”. Ці так звані „неприналежні” країни приєдналися до Куби, як є вже 40 місяців головою цього руху і веде антиамериканську кампанію в його рядах.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ПОЛІЦІЯ повідомила в неділю, 9-го січня, що вона переслуховує понад 100 арабів, яких арештовано під час погони за терористами, які кинули дві гранати в автобус в Тель Авіві, поранивши 12 осіб. Палестинська Визвольна Організація не взяла на себе відповідальності за напад, але арабська газета в Лондоні повідомила в неділю, 9-го січня, що терористична організація під керівництвом палестинського дисидента Абу Надаля потелефонувала до редакції, що вона провела напад.

РИМСЬКА ЛІВА ГАЗЕТА „Л'Еспрессо” повідомила в понеділок, 10-го січня, що турецький терорист Аджа, який стріляв в Папу Івана Павла II 13-го травня 1981 року і сильно поранив його, признався двом італійським агентам секретної поліції, що болгарі помагали йому в атентаті на Папу. За таке признание агенти обіцяли терористові зменшення терміну ув'язнення. Аджа засуджений на довічне ув'язнення.

ЯК УЖЕ ПОВІДОМЛЯЛА світова преса і радіо, останнім часом посилюється діяльність Корсиканського національного визвольного фронту, сепаратистської організації, яка веде боротьбу за відділення Корсики від Франції. Після цілої серії терористичних актів і бомбових нападів французький уряд зреагував на ці акти терору і провів ряд заходів для посилення законності і порядку на острові: у командному складі корсиканської поліції корсиканців замінили французами і назначено урядову групу спеціалістів для боротьби з сепаратистами.

МОСКОВСЬКА ГАЗЕТА „ПРАВДА” в суботу, 8-го січня, гостро виступила проти головнокомандуючого НАТО генерала Бернарда Роджерса за те, що він критикував військову політику Фінляндії та обвинувати його в спробах пошкодити добрим відносинам між Москвою та Гельсінкі.

ТРИ НАЙБІЛЬШІ італійські профспілкові об'єднання захоплені несподіваною хвилею протестів проти урядових заходів заощадження, закликали в суботу, 8-го січня, до проведення цього тижня цілого ряду страйків, щоб підтримати протестний рух робітників. Профспілкові джерела говорять, що їхні лідери погодилися провести 18-го січня загальний страйк, але ця вістка поки що не підтверджена офіційно. Великі маніфестації протесту проходили в п'ятницю, 7-го січня, в багатьох великих містах Італії. У Римі щонайменше сім осіб були поранені, коли поліція розганяла демонстрантів перед резиденцією прем'єр-міністра Амінторе Фанфани.

ПРОТОКОЛ

30-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ,
ЯКА ВІДБУЛАСЯ В ДНЯХ ВІД 24-ГО ДО 28-ГО ТРАВНЯ 1982
РОКУ У РОЧЕСТЕРІ, Н. Й. У ГОЛІДЕЙ ІНН
— ДЖЕНЕСІ ПЛАЗА.

Звіт заступника гол. передсідника
Д-ра Мирона Куропаса

During the four years that it has been my honor and privilege to serve as UNA Supreme Vice-President, I have had one over-riding objective: to fortify the pre-eminent position of the Ukrainian National Association as the most respected and influential non-sectarian Ukrainian institution in the free world. Believing that our image had become somewhat obscure in recent years, I dedicated myself to efforts which would enhance the UNA presence in the Ukrainian community. We are, after all, more than an insurance company and it is this perception that we need to promote if we expect to compete favorably with American insurance companies.

Following a tradition I have maintained for twenty years, my convention report is divided into four major sections: UNA Activities, Ukrainian community involvement, impressions, and recommendations.

UNA ACTIVITIES

My UNA work since that last convention can be divided into three major categories: visitation and representation, organization, and education.

Visitation and Representation

I began my tenure as UNA Vice-President with a trip to the western states of America. Combining family pleasure with UNA business — at no cost to the UNA, I might add — I made it a point to contact and to meet with UNA activists and community leaders in Omaha, Denver, Los Angeles and Phoenix, cities usually neglected by our national leadership. While much UNA work still remains to be done in this region of the United States, it is my opinion that our organization has a future in the west, especially in the sun-belt cities of Los Angeles, San Diego and Phoenix where the Ukrainian community is still growing.

In 1979, Lesia and I had the good fortune to join President and Mrs. John Flis in representing the UNA at a special White House reception honoring Pope John Paul II in Washington, D.C. It was a glorious and inspiring occasion which my wife and I shall never forget.

Another memorable moment for me and for the Ukrainian American community as a whole was the unveiling of a monument in honor of Taras Shevchenko in Elmira Heights, New York, on August 23, 1981. I represented the UNA at that historic event and had the honor of serving as keynote speaker. I was deeply moved by the proceedings and by the efforts of two energetic UNA loyalists — John Chopko and Walter Korchynsky — both of whom played such a significant role in conceptualizing and organizing the entire affair. Anyone who believes the Ukrainian American community is losing its vitality should visit Elmira Heights where Ukrainianism is not only very much alive but thriving.

Still another highlight of my tenure in office was my trip to Israel as a representative of the UNA. With the exception of the round trip fare from Chicago to New York City, the entire trip was financed by the Israeli government. During my stay in Jerusalem, I and two other Ukrainian Americans in our multi-ethnic delegation, had an opportunity to meet Ukrainian Jews living in that holy city. In contrast to the attitudes of most Jews in America, they were favorably disposed towards Ukrainians and were willing to work on behalf of better communication between our two groups. I was favorably impressed with their sincerity and their commitment to an endeavor vociferously opposed by the Soviet Union which has been actively promoting continued animosity between Jews and Ukrainians. Returning to the United States, I presented a taped interview with the Jewish group to *Svoboda* which promptly serialized it on its pages. When Jacob Suslensky, a leading member of the group arrived in the United States, I coordinated his visit to the UNA headquarters in Jersey City and to Ukrainian and Jewish community groups in Chicago. Assisting me were Adam Simms of New York City and David Roth of Chicago, both member of the American Jewish Committee who have proven to be friends of our community. Our Supreme Secretary, Walter Sochan, was also of immeasurable assistance in making Mr. Suslensky's visit a meaningful encounter. While much work in improving relations still remains to be done, Suslensky's visit and the efforts of his group to have Metropolitan Sheptytsky's memory enshrined in Jerusalem's "Garden of the Righteous" and the UNA's support of his efforts have resulted in a promising beginning. Neither Jews nor Ukrainians have anything to gain by remaining enemies.

During the past four years I also represented the UNA at two UFA Youth Festivals in Glen Spey, New York, two ODWU conventions in Leighton, Pennsylvania, a UNWLA lucheon in Milwaukee, Wisconsin, the Ukrainian Day Festival in Darby, Pennsylvania, the UNO convention in Toronto, Ontario, the KUK convention in Winnipeg, Manitoba, and two meetings of the Committee for Law and Order in New York City.

I was a representative of the UNA Supreme Executive at four sad milestones in the history of our community, the funerals of Bishop Jaroslav Gabro, Dr. Denys Kwitkowski, Mr. John Evanchuk, and Mr. Volodymyr Didyk. The deaths of John Evanchuk and Volodymyr Didyk, two venerable UNA statesmen, were especially poignant events for me. I had known both of these fine gentlemen since childhood. Both had devoted many years of productive service to our organization as branch secretaries and as active and honorary members of the Supreme Assembly. The passing of these two UNA loyalists is a tremendous loss for all of us.

(3)

Organizational Work

Another aspect of my UNA activity during this period was my involvement with the UNA renewal team established by President John Flis early in 1978. As a member of the team, I visited the Minneapolis headquarters of the Sons of Norway, one of the few ethnic fraternals which has consistently increased its membership over the past few years. My purpose was to learn what I could about their successful organizational activities. A similar visit to GCU headquarters was made by President John Flis. Later, the two of us shared our findings with other members of the team which met a total of five times, three times in Jersey City and once each in Detroit and Cleveland. Never in all of my years on the Supreme Assembly did I feel the aura of fraternalism as keenly as I did during those meetings. There were disagreements, yes. But the acrimonious debate, the name-calling and the political baiting which came to characterize subsequent Supreme Assembly meetings, was absent. All of us were optimistic about the future. All of us, it seemed, were willing to put aside our differences and to deal exclusively with the progress of the UNA, an organization that deserves our best efforts. What a pity that the spirit of fraternal cooperation and constructive criticism could not be sustained. Our work was not a total waste, however. Significantly, many of the recommendations put forward by the renewal team were later reiterated in the organizational analysis of the UNA developed by James A. Ballew, CLU, a fraternal insurance expert. Our team, I believe, prepared the groundwork for wider acceptance of many of Ballew's recommendations.

As always, I was a UNA Supreme Assembly representative at various organizational meetings sponsored by local district committees. These included:

1. All meetings of the Chicago District Committee where along with Supreme Advisors Helen Olek and Anatole Doroshenko, UNA loyalists, I tried to maintain an environment of political neutrality.
2. Two meetings of the Twin Cities District Committee in Minnesota where I was joined by Dr. John Flis and Senator Paul Yuzyk, UNA loyalists.
3. A Pittsburgh District Committee meeting in Derry, Pennsylvania, where I was joined by Supreme Advisor Julia, another UNA loyalist.
4. A Lehigh Valley District Committee meeting in West Easton, Pennsylvania I was especially happy to visit this area of our UNA world because my maternal grandfather, Victor Mehal, had been one of the founding members of UNA branch #139, established in Easton in 1913. During my stay I was delighted to receive a letter my grandfather had once written to Mr. Michael Kolodrub, one of the other founders, who is still a very active UNA loyalist.

Education

A final aspect of my UNA activity during the past four years involved education.

During the fall of 1979, I worked closely with Mr. Eugene Iwanciw, a legislative assistant to Senator Harrison Schmitt (R. N.M.) and Supreme Advisor Taras Szmaga, a UNA loyalist, and Senator Bob Dole (R. Kans.) to organize an educational briefing and reception for U.S. Congressmen and Senators aimed at providing them with a greater understanding of the Ukrainian dissident movement. While not quite as successful as our first such UNA effort in 1977 — when the UNA was not forced to work with the UCCA in sponsoring the event — our reception did prove that the UNA could mobilize a powerful and representative educational event in our nation's capital on behalf of the Ukrainian freedom crusade.

I was also involved in organizing two educational events related to Ukrainian immigration history. These included:

1. An ethnic editor's panel discussion in conjunction with the 85th anniversary of *Svoboda*. The panel consisted of editors from the Polish, Greek, and Lithuanian press in Chicago as well as a University of Chicago sociologist who is an expert on America's ethnic press. Our own urbane and articulate editor, Zenon Snylyk represented *Svoboda*. Representatives from twelve ethnic communities were in audience along with our UNA members.

2. A scholar's panel co-sponsored by the UNA and the Immigration History Research Center (IHRC) of the University of Minnesota in St. Paul, Minnesota. In addition to my presentation, entitled "The American Circle and the Making of the Ukrainian American" which reviewed the pioneer efforts of our early UNA activities, papers were presented by Supreme Canadian Director Paul Yuzyk, a Canadian immigration scholar in his own right, and Prof. Vsevolod Isajiw. A highlight of this wonderful occasion was the honoring of Dr. Wasyli Halich as "Distinguished Immigrant Scholar" by the IHRC.

3. A public lecture entitled "Ukrainian Pioneer Life in Chicago" in honor of the 75th anniversary of St. Nicholas Parish. Sponsored by the UNA District Committee in Chicago, the event also featured a musical interlude by Evelyn Beluts, an unusually talented artist recently arrived from Soviet Ukraine who was making her Chicago debut.

A few days prior to the Lecture, I had the honor of visiting newly consecrated Bishop Innocent Lotocky along with UNA loyalists Mychajlo Olshansky, Roman Prypychan, and Stephen Kasijan, respectively, UNA District Committee chairman, secretary, and treasurer. The bishop greeted our group with exceptional warmth and enthusiasm.

A highlight of my UNA educational activities during this period was my organization and administration of the UNA Cultural Courses at Soyuzivka during the summers of 1979 and 1980. Assisted by four professional teachers including my wonderful wife Lesia, Mr. and Mrs. Michael Wawryshyn, and Mr. George Duravetz, I was able to put together a Ukrainian curriculum that was both enjoyable and enlightening. All of us were pleased with the progress of our students most of whom were a joy to work with.

My final realm of activity in the educational arena was my work with the *Ukrainian Weekly* which, under the able leadership of Mrs. Roma Sochan-Hadzewycz, is unquestionably the best English language ethnic newspaper in America. Articles contributed by me included:

1. "The American Circle and the Making of the Ukrainian American"
 2. "The Need for Ethnic Coalitions"
 3. "The Reagan Administration and Ethnic America"
 4. "Towards Ukrainian-American Unity" The Story of our Congresses, 1902-1982"
 5. "On Nationalism and the UNA: Reflections on 'A New Political Phenomenon'"
 6. "Reflections on Adversity"
- The articles on Ukrainian immigration history were especially well received by the younger generation most of whom know little about this aspect of their heritage.

UKRAINIAN COMMUNITY ACTIVITIES

As a member of the UNA Supreme Assembly, I have always felt it my obligation to play an active and visible role in organized activities within the Ukrainian community of North America. Most of my efforts in this arena have been in the areas of education and political action. Among other things, I was able to:

1. Serve on a panel entitled "The Influence of Scholarship on Politics." Sponsored by the Canadian Committee of the Harvard Ukrainian Studies Fund in Toronto, the panel included such distinguished members as Dr. Adrian Slywotsky, Dr. Frank Sysyn, and Mr. Oleh Romanyshyn.
2. Serve on a panel entitled "Political Responses to Ethnicity in Canada and the United States". Sponsored by the Ukrainian Student's Organization at State University of New York (Buffalo), the panel included Andrew Gregorovich, editor of *Forum* and three university respondents.
3. Present a public lecture entitled, "A Ukrainian in Washington". Sponsored by the Ukrainian Professional and Business Club of Toronto, my presentation was made at the prestigious Albany Club.
4. Write a scholarly essay on the Ukrainian community in Chicago. Later published in a collection entitled *Ethnic Chicago*, this essay was later singled out for special praise by reviewers writing in the *Chicago Tribune*, the *Chicago Sun-Times*, and *Chicago* magazine.
5. Serve as national vice-chairman of the "Ukrainians for Reagan-Bush" Committee headed by UNA President John Flis. I was most active in Illinois where I served as co-chairman of the Illinois division. Following the election, I was a member of the Reagan transition team working exclusively with the Department of Education. My primary objective in this capacity was to save the Ethnic Heritage Studies program which had benefitted out people in the past.

Related to my direct involvement with the Ukrainian community has been my work in other areas of ethnic endeavor including my involvement as:

1. Vice-chairman of the Illinois Consultation on Ethnicity in Education.
2. Board member of the National Center for Urban/Ethnic Affairs.
3. A member of the Illinois Advisory Council for Urban and Ethnic Affairs to which I was appointed by the Illinois Superintendent of Schools in 1978.

IMPRESSIONS

It has been a distinct pleasure to work with President John Flis during the past four years as well as with other members of the Supreme Executive.

John is a gentleman, a kindly and good man whose concern for the UNA is genuine and whose loyalty to our principles is deep and uncompromising. It pains me that he has had to suffer so at the hands of those who appear determined to weaken UNA influence in the Ukrainian community.

I am also impressed with the work of Walter Sochan and Ulana Diachuk, two fine individuals I have come to know better during the past four years. Both are loyal UNA'ers to the core of their being, indefatigable workers, and thoroughly professional in their approach to the UNA matters.

As a member of the Supreme Executive, I also had an opportunity to spend more time with my old friend, Senator Yuzyk. We have so many interests in common that it was a pleasure to work with him on behalf of the UNA.

In Chicago, my respect for Anatole Doroshenko and Helen Olek has deepened considerably as the three of us have had to struggle against those who had other plans for the UNA. Both are UNA loyalists of the highest moral caliber.

And then we have the eleven Supreme Assembly members associated with the so-called "Liberation Front" or the "Liberation Front Eleven" (LFE). For one happy year it appeared that the LFE would put party loyalty aside and live up to their UNA oath of office. There was cooperation among all members of the Supreme Assembly and the emergence of true mutual respect. Unfortunately, this fraternal climate changed dramatically beginning early in 1979.

In May of 1979, Jaroslav Stetsko, head of the Liberation Front, sent a greeting to the Ukrainian National Aid Association (Narodna Pomich) on the occasion of that fraternal organization's 65th anniversary. After the usual salutations, Mr. Stetsko's greeting ended with the following statement:

The Ukrainian National Aid Association is the only Ukrainian insurance organization which actively supports the revolutionary liberation struggle of the Ukrainian national, revolutionary liberation movement. It deserves the support of those associated with OUN (r). There are other, similar organizations — the Ukrainian National Association, for example — but they have leaders who have adopted a negative posture towards the revolutionary liberation struggle headed by OUN (r). For that reason it is the obligation of those associated with OUN (r) to support, prior to anything else and with all of their strength, this organization and to transfer into its ranks.

Not one of the eleven Liberation Front (LFE) members within the Supreme Assembly openly challenged Mr. Stetsko's outrageous and unsubstantiated allegations. On the contrary, from that moment on, the Liberation Front eleven began to behave in a manner that strongly suggested that their first loyalty was not to the UNA but to the dictates of their leader. Among other things, LFE members have:

1. Voted in a block on every single issue which has come up for a vote during the past four years. Given the varied nature of the problems discussed, and the diverse background of their membership, it is difficult to understand how eleven Supreme Assembly members could so consistently speak with a single voice unless they were coached.
2. Refused to speak English as a matter of principle during Supreme Assembly meetings. If any LFE member slipped, Askold Lozynsky interrupted him, reminded him of his "error", and the LFE member would apologize and continue speaking in Ukrainian.
3. Insisted that only the Liberation Front dominated UCCA could engage in political education. When we were planning our second Ukrainian Human Rights Day on Capitol Hill, the LFE were adamant that our event should be co-sponsored by the UCCA. The LFE were willing to have the

UNA do all the work, pay all the bills, and have the UCCA take the credit.

4. Insisted that Valentyn Moroz who was placed under the care of the UNA by the White House, be turned over to the UCCA. Taking advantage of the trust they then enjoyed as UNA Supreme Assembly members, certain LFE leaders gained access to Moroz and succeeded in convincing this unsuspecting man that it was in the best interests of the Ukrainian dissident movement that he associate himself with the Liberation Front. We all know what happened next. Moroz donned a SUMA uniform and began to attack the UNA. Not one LFE member protested his outrageous remarks. Today, thanks largely to the mismanagement of the Liberation Front, Moroz has become a "non-person" and the dissident movement has suffered.

5. Insisted that the UNA give up its traditional slot within the UCCA national executive even if it meant the ultimate disorganization of the UCCA.

6. Insisted that the UNA disengage itself from further political education and promoted the spurious notion that our organization is "nothing more than an insurance company."

7. Established the so-called "Committee for Law and Order in the UNA" and published a series of erroneous and unsubstantiated charges against the UNA Supreme Executive.

8. Boycotted UNA district committee meetings when certain members of the Supreme Executive were scheduled to speak.

The Liberation Front has had representation on the Supreme Assembly for all the years that I have been a member. There have been differences of opinion but when push came to shove, the Liberation Front block was always willing to compromise for the good of the UNA. This year it was different. This year someone in the higher echelons of their organization decided that the UNA was the enemy and that compromise with the enemy was not possible. What a shame for those loyal UNA'ers who are principled members of the Liberation Front. What a tragedy for our organization and the Ukrainian community!

RECOMMENDATIONS

Our first order of business at this convention is to discuss and to pass resolutions that will lead to our organizational renewal. No one who is concerned for the future of the UNA can deny that we are in trouble. Our membership is declining and with uncertain economic times upon us, the road ahead looks bleak. We will survive but we want to do more than survive. We want to grow and to do that, we must:

1. Improve our product, hire marketing professionals to package it, and develop the best professional sales staff our resources will permit.
2. Expand our fraternal benefits so that UNA membership can become more attractive to Ukrainian Americans and Ukrainian Canadians between the ages of 25 and 35. It is that age group that we are not reaching.

3. Continue our efforts to become more visible in North America's Ukrainian community. We need to enhance our presence in our community to recapture the leadership role we once enjoyed.

4. Elect a Supreme Assembly whose loyalty is to the UNA first, last, and always. Our board members must view the UNA as an end-in-itself rather than as a means of attaining political power over the Ukrainian community.

This is our 30th convention. From an historical perspective, the Rochester convention can claim to be the beginning of our stagnation or the start of a new and glorious era for the UNA, our community, and the Ukrainian people. You the delegates will decide which path we shall follow. I am confident you will make the right decision.

Д-р Мирон Курпас, заступник головного передсідника, у своєму доповідненні до надрукованого звіту, підкреслює, що чотири останні роки відіграли надзвичайно важливу роль у історії Українського Народного Союзу. Починаючи від заведення головного передсідника і кінчаючи на небодах в українській громаді, треба ствердити, що це були важкі роки для УНСоюзу. Для нього немає важливішої організації як УНСоюзу бо УНСоюз, на його думку, є найважливішою українською організацією не лише у вільному світі, але у цілому світі. „Свобода” є вільною пресою, американський федеральний уряд шанує УНСоюз бо як усім відомо, коли до Америки приїхав Валентин Мороз, то Державний Департамент і Білий Дім віддали його в опіку УНСоюзу. Тому всі українці повинні бути горді, що мають таку установу. Також завдяки повазі УНСоюзу на цю Конвенцію приїде заступник президента Америки Джордж Буш. Це вперше в історії УНСоюзу, що Конвенцію відвідає так високо поставлена в уряді особа.

В подальшому сказав, що офіційна статистика з 1980 року вказує, що в Америці є 500,000 українців. Американський уряд опирається на цю статистику і, на жаль, українці мусять здати собі справу з того, що їх є тільки пів мільйона. Поміж етнічними групами, українці є на 29-му місці. Дуже правдоподібно є, що в Америці живе понад мільйон українців, бо вони є напевно враховані до інших етнічних груп, то однак, це не багато. Перед українцями стоїть велике завдання — велика робота до виконання і тому вони повинні бути з'єднані та працювати в такому дусі, як нещодавно говорив у своєму звіті головний передсідник. (Свій додаток до звіту він повторив по-англійськи).

ЗМІНИ ЦІН ЗА ОГОЛОШЕННЯ

у щоденнику „Свобода” та у „Ukrainian Weekly”

З урахування підвищення поштової оплати (понад 100%) за видання „Свободи” та „Українського Тижневика”, як також підвищення зростаючих цін на папір та інші друкарські матеріали, Адміністрація „Свободи” є змушена підняти ціни оголошень, які обов'язують з 1-го квітня 1982 р. з'ясувати.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА”

1 лінійний рядок оголошення — за вказівкою, посередній згадки, розшук, подяки \$ 6.00

1 лінійний рядок оголошення — за приватні концерти, бізнесові оголошення (забави, фестивалі, пікніки, бенкети, банкет, продажі, т.д.) \$ 10.00

Оголошення на 8 ліній, без огляду на їх зміст по \$ 10.00 за кожний рядок.

Якщо оголошення вміщується зніжкою — коштів вимагає додатково:

Фотопропаганда на одну лінійку \$ 6.00

Фотопропаганда на дві лінійки \$ 10.00

Фотопропаганда на три лінійки \$ 12.00

Оголошення на чергове число мусить влізнути до Адміністрації 2 дні перед повною ціною.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВІКУ UKRAINIAN WEEKLY (НЕДІЛЬНЕ ВИДАННЯ)

1 лінійний рядок оголошення — за вказівкою, посередній згадки, розшук, подяки \$ 6.00

1 лінійний рядок оголошення — за приватні концерти, бізнесові оголошення (забави, фестивалі, пікніки, бенкети, банкет, продажі, т.д.) \$ 10.00

Оголошення на чергове, недільне видання, мусить влізнути до Адміністрації до ПОНЕДІЛКА.

Телефонічне оголошення НЕ ПРИЙМАЄТЬСЯ, тільки у написанні.

Завваги головного директора для Канади сенатора Павла Юзика

Бувши провідним членом Українського Народного Союзу вже 12 років, я можу з досвідом ствердити, що українці в ЗСА і в Канаді дуже щасливі, що мають таку широко-розвинену братсько-допомогову установу. Великий поклін основоположникам, які майже 90 років тому зрозуміли нашу місію в Новому Світі й створили таку загальну організацію, яка, оперта на солідній аскураційній базі, могла служити найвищим інтересам українського народу. Додержуючи засад єдності і братерства, УНСОЮЗ все був хребтом поступу українців у всіх ділянках життя ЗСА і частинно Канади та в справах свободи й кращої долі українського народу на Рідних Землях.

Для дальшого добра й поступу українців у Північній Америці, які досягають майже 2,000,000 населення, треба скріпити УНСОЮЗ і пристосувати його до нових обставин. Зокрема треба поробити всі зусилля, щоб притягнути в наші ряди тут народжені покоління, яких чим раз більше охоплює асиміляція. Наші ряди зменшуються. Найвищий час покинути партійні спори. Треба працювати об'єднаними силами проти ворогів української свободи й державності та проти асиміляційних впливів, щоб рятувати нашу молодь. Це великі і важкі завдання. Чи ми дозріли, щоб їх виконати?

Треба гарячо вітати нашу злуку з Українським Братським Союзом в один більший Український Народний Братський Союз. Компетентні з великими американськими аскураційними фірмами є подавляюча, тому в економічній рецесії потрібно нам багато більше членства, нових родів грамот і більше модерних метод адміністрації та всебічної праці. Ця злука повинна принести нам великі користі і започаткувати нову добу організаційної діяльності.

Ми тепер у переломному часі. Делегати на 30-й Конвенції повинні звернути головну увагу на вибір найкращих людей до проводу. В цьому важкому часі нам треба провідників доброї волі, відданих всеціло УНСОЮЗІ, які ставлять інтереси українського народу понад партійні інтереси, прагнучи, відважних і справедливих, таких, що добре знають американське життя й мають доступ до впливових американських і канадських чинників, а зокрема доступ до українців, роджених і вихованих у цих державах. Не забуваймо нашої минулої конструктивної творчої праці, але дивімося вперед, змагаймо до кращої, об'єднуючої, братерської праці.

А тепер до канадських справ. Я все звертаю увагу, що Канада це не ЗСА. Хоч маємо багато подібного в житті й в демократичних поглядах, всетаки Канада є окремою державою, з іншою політичною структурою. Канадські українці відіграють поважну видну роль в усіх галузях життя цієї країни, здобувши за 90 років свого поселення поверх 90 послів до провінційних парламентів, з яких 20 служили як міністри; 26 послів до федерального парламенту, з яких 4 були міністрами; 5 сенаторів і одного лейтнанта-губернатора. Вибрано багато посадників міст і кілька соток алдерменів та радних муніципалів. Можна вичислити кільканадцять суддів, кілька соток на державних посадах, кількості професорів в університетах, кілька тисяч учителів в державних школах, і т.д. Українську мову вчать у публічних школах у 3-ох степових провінціях, а українську мову, літературу й історію вчать у середніх школах у 4-ох провінціях і в кількох університетах. Українське церковне життя в Канаді зовсім інакше зорганізоване; братські організації грають другорядну, переважно мінімальну, роль.

Українські братські організації в Канаді існують у зв'язку з крайовими національними організаціями: Українське Національне Об'єднання (УНО), Союз Українських Самостійників (СУС), Братство Українців Католиків (БУК), Ліга Визволення України (ЛВУ), або при церковних парафіях. УНСОЮЗ поширився в Канаді головним чином через УНО і при католицьких, православних і протестантських парафіях.

УНСОЮЗ є найбільшою українською братською організацією в Канаді; при кінці 1981-ого року було 64 відділи, 6,816 членів, які купили забезпечення на суму \$ 11,773,087. Як був би відповідний підхід, можна значно побільшити членство і суму забезпечення.

Для кращого розвитку УНСОЮЗу в Канаді рекомендую:

1) Тому, що Канада є окремою державою, УНСОЮЗ мусить виглядати як канадська, а не „чуженецька“ установа. Це значить, що повинна бути Канадська Дирекція (Board of Directors), а не представництво, як тепер. Головний директор для Канади був би головою Дирекції, яка була б під керівництвом Головного Екзекутивного Комітету УНС. Радні і члени Контрольної Комісії з Канади, вибрані на конвенціях, були б членами Канадської Дирекції.

2) Повинна бути Канадська канцелярія, яка відповідає б за адміністраційну працю в Канаді.

3) Канадська Дирекція повинна мати бюджет, яким вона розпоряджалася б як умовлено б з Головною Екзекуцією. Для виконання цього бюджету повинно бути окреме банкове conto в Канаді. Чистий річний дохід з канадської аскурації забезпечить бюджет.

4) Канадська Дирекція відповідальна б за всю діяльність УНСОЮЗу в Канаді, включаючи організаторів, Окружні Комітети, і т.п.

5) Мусить скоро вийти ілюстрований Альманах УНСОЮЗу в Канаді, який містив би історію нашої організації і відділи та різні потрібні інформації. Д-р Михайло Марунчак, знайомий історик з Вінніпегу, погодився написати історичний огляд і зредувати матеріали та дати до друку рукопис і зникми до кінця цього року. Такий альманах конче потрібний для поширення праці УНСОЮЗу в Канаді. Окремо, в скороченій формі, ця книжка повинна вийти в англійській мові для тих, що не читають по-українськи, для мішаних подруж і для не-українців, для інформації.

(Примітка: щоденник „Свобода“ поміщує дописи про важніші українські події в Канаді, і часом про діяльність канадських відділів УНС, але рідко редакційні статті або загальні статті. Альманахи УНСОЮЗу дуже рідко включають статті на тему українського життя в Канаді. У 1981-му році широко обходили 90-річчя поселення українців у Канаді, але в Альманасі УНС 1982 нема ніякої статті на

цю важливу тему, чи статті про літературні твори українців Канади. Всетаки ми творимо поважну частину цього УНСОЮЗу. Тому дуже конче потрібний Альманах УНС у Канаді).

У Канаді великі можливості для розвитку УНСОЮЗу, але цей Союз мусить мати канадський характер. Здійснення повних пропозицій в дусі братерства й єдності спричиняться до певних успіхів для добра українського народу.

Сен. Павло Юзик — директор для Канади до своїх надрукованих „Завваг“ додав: На вступі він подякував усім делегатам, які на попередній Конвенції вибрали його на пост головного директора для Канади у його відсутності; він брав участь у конференції НАТО і був у той час в Європі. Сказав, що це було для нього великою честю, а теж доказом довіри до нього. В цьому році теж заходила така сама можливість, але він наладнав цю справу заздалегідь і до Європи поїхав його заступник. Висловив своє вдволення із співпраці з членами Екзекутивного Комітету і Головного Уряду. Підкреслив, що організаційна праця в Канаді представлялася б багато краще, коли б Канада мала більше прав і замість представництва, була Дирекція для Канади, яка видала б справами Канадського УНСОЮЗу і була б під юрисдикцією Головного Уряду УНСОЮЗу в Америці. Він теж уважав, що УНСОЮЗ є найбільшою українською братською установою в Канаді і такою він повинен залишитися. Знаючи, що він має повну підтримку всіх Окружних Комітетів Канади, він вносить прохання до Статутної Комісії, щоб вона внесла поправку в статуті, яка уможливила б, щоб Канада мала свою дирекцію. Тут він подав текст пропонованої поправки до статуту: „Головний Уряд УНСОЮЗу має право створити в Канаді дирекцію УНСОЮЗу й канцелярію, які дістали б право діяти в цій країні і мали б бюджет на окремому банківському conto в Канаді під юрисдикцією Головного Екзекутивного Комітету УНСОЮЗу“. Сенатор Юзик повторив своє слово і пропонований додаток до статуту по-англійськи.

На закінчення він побажав, щоб Конвенція проходила щільний час у єдиномислію і братолюбю.

Звіт заступниці головного президента Марії Душник

The period between the 29th and the 30th UNA Conventions was one of upheaval, strife, turmoil, economic woes and divisiveness in the community, but in the UNA it was still one of continuity and a certain amount of progress and achievement, at times despite seemingly insurmountable odds.

As members of the Supreme Assembly will address themselves to their particular areas or spheres of interest, a more or less complete picture will be drawn of UNA activities and problems of concern of our organization. Thus, this officer will report on her sector including our UNA women's participation in the growth of the UNA and the problems associated therewith.

Here I would like to pay tribute to a beloved UNA secretary who for forty years faithfully served the UNA and the Ukrainian American community. Mrs. Anna Hnatiuk is retiring at the age of 89 and moving to warmer climates, but she will always be remembered as a self-effacing, dedicated and warm UNAer, who won many organizing prizes and awards, and who considers her forty years as secretary of Elizabeth, N.J. Branch 37 as her "golden years." Dear Mrs. Hnatiuk, although we shall miss you at the 30th Convention, you will be in our hearts and will not be forgotten — ever, for it is UNA women like you who helped to build our Soyuz and kept it strong. To you, and others like you, our heartfelt thanks and God's blessings.

And we come to those others whose names keep recurring year after year as members of the Champions Club (those organizing 25 or more members annually) or as UNA Builders (those organizing 10-24 members annually). For the period covered in this report (1978-81) we find the name of Kvitka Steciuk at the head of the list. Kvitka was the top woman organizer eleven times and was a Champions Club member twenty times! Joining her, we find Anna Haras (who was once the UNA champion), Helen Olek, Tekla Moroz, Alexandra Dolnycka, and some younger women — Christine Fuga, Martha Korduba and Daria Zapor... to name but a few of the leading women organizers. In 1978 there were 4 Champion Club members and 12 UNA Builders; in 1979, 6 Champions and 14 Builders; in 1980, 3 Champions and 14 Builders and in 1981, 3 Champions and 15 Builders. (This officer organized 11 members in 1978, 10 in 1979, 11 in 1980 and 11 in 1981.) Of course, there were many others who organized less than ten members. It should also be noted that 121 of the UNA secretaries are women, and three women serve as heads of UNA District Committees. Here we cannot refrain from recalling when women in the UNA were called "babby" and were barely tolerated as officers, but welcomed as members!

As has been pointed out innumerable times, the life force of an organization is new members. Naturally, financial stability and growth are important to any organization, but it is the constant flow of new members into the bloodstream, replacing maturities, dropouts, cash surrenders and deaths, that is most significant to a fraternal society. And it is here that more of our UNA women can participate in keeping Soyuz viable and potent. It would be highly desirable if more of our women would take a greater interest in their branches and "okruhas." When I attend UNA District meetings it is quite rare to have a sizable representation of UNA women present. Of course, there will be ladies preparing the post-meeting repast, but as members they have a voice in the UNA and should be encouraged by their branches to exercise it, by participating in meetings. Many women find the idea of organizing members or serving as a branch secretary frightening. But they could participate in the fraternal or humanitarian work of the UNA. It is hoped that many will heed the call of our recently organized fraternal section under the direction of Martha Korduba, aimed at activating dormant branch programs. Great stress is being placed on branch activities in all fraternal orders for them to retain their tax-exempt status.

Also, women could serve as branch officers, not necessarily as secretaries, and could help the branch in collecting dues and

keeping in touch with certain members by personal contact, phone or correspondence. Recently, I became very involved in my branch which had many delinquent members who were about to be suspended. Those whom I had organized I met with personally or contacted them by phone or letter, and many are now back in the fold. Certain members need to be nurtured and looked after — they cannot be neglected.

Then, too, women can seek out the "lost generation," those who have lost all contact with their Ukrainian heritage, but often are very happy and willing to find their roots. A gift subscription to *The Ukrainian Weekly*, a FACTS booklet or other UNA brochure or informing them of certain Ukrainian events, often kindles their interest.

In my article, entitled "Growing Role of Women in the UNA," the past contributions of women to the growth of the UNA were acknowledged, but an appeal was made and repeated here for them to continue to help shoulder responsibility in a greater measure to further uphold the UNA and to take an interest — attend meetings, organize even a few members among family, friends and others, especially the youth, help sponsor programs, and try to get more women involved in the organizing ranks of the UNA in this Decade of Woman.

Among my UNA activities are to be included attendance at Executive Committee meetings, local New York District Committee meetings and other District Committee meetings,

at local UNA programs and events, representation and participation in fraternal and women's programs, in community events and so on.

During the past four years, I attended, in addition to the New York District Committee meetings (where I serve as press chairperson in the English language), meetings, arranged by Supreme Organizer Wasyly Orichowsky, in Troy, Buffalo, Syracuse, Utica, Rhode Island, Boston, Passaic and Perth Amboy. These visits have given me an insight into some of the problems facing the branches and the "okruhas" of the UNA.

Attendance at organizational meeting in September 1978 at Soyuzivka, and at a meeting at the UNA, arranged by Myron Kuropas, at which were present Jakiv Suslensky, former labor camp inmate in the USSR and chairman of the new Society of Jewish-Ukrainian Relations, and Adam Simms of the American Jewish Congress — a most constructive and necessary meeting aimed at improving Jewish-Ukrainian relations.

Sending out letters to New York Congressmen and our two Senators to support the UNA Human Rights Day action in Washington, D.C.

Representing the UNA Executive Committee at the 1981 opening for our children's camps at Soyuzivka, to which the UNA Women's Committee finds two needy children annually. Attendance at these camps is a rewarding experience for most children, especially for those who do not have an opportunity to be exposed to Ukrainian life, such as my two grandnieces from Texas. The older one was chosen "Camper of the Year" and to hear them singing Ukrainian songs at the closing program was a most moving experience. They were discovering their Ukrainian roots!

Serve as delegate at annual meetings of the New York Fraternal Congress (NYFC) of which I was President for 1978-79. (Dr. J. Padoch served from 1969-70.) To the 1979 meeting I invited a Ukrainian priest to give the invocation and a young bandurist-singer who appeared in Ukrainian costume. These meetings are most constructive and helpful to fraternalists.

Served on the NYC committee to celebrate the 85th anniversary of *Svoboda* — a panel and banquet were held.

Participation in UNA Carnegie Hall concert, which should have been better attended.

Helped collect funds (to be sent through UNA) and clothing for our refugees in Austria and Poland; helped needy student in Brazil.

Together with John Flis, attended the Ukrainian Independence Day Senate reception in the Capitol in Washington, D.C., at which many U.S. Senators and Congressmen were present.

With Ulana Diachuk, represented UNA at the 90th birthday celebration for Patriarch Josyf Slipyj in Philadelphia's Academy of Music.

Presented UNA check to the Ukrainian Museum, a deserving recipient.

Presented the School of Bandura in New York City UNA checks for the School's scholarship fund. This is a worthy cause as the Bandurists are among our finest musical ambassadors.

Was a UNA delegate to the UCCA Convention in 1980 and previously served on its Council.

Was a UNA delegate to the World Congress of Free Ukrainians, in New York City, and participated in the march and manifestation for human rights.

Represented the UNA at the Credit Union conference banquet at Soyuzivka.

Represented the UNA at a banquet in Ottawa on the 15th anniversary of Senator Paul Yuzyk's tenure as Canadian senator.

Represented UNA at banquet celebrating the 60th anniversary of Bishop Mark Hundiak's ordination.

This officer has been involved with UNA sports since 1956 when the first tennis tournament was held at Soyuzivka under the auspices of the Carpathian Ski Club (KLC) and the Ukrainian Sports Association of America and Canada (USCAK). The following year the first swim meet took place. Now these two events held over Labor Day weekend draw hundreds of contenders and spectators to the UNA resort. Last year it was an honor to have Metropolitan Sulyk present at the opening of the tennis tournament and during the swim meet. This was the first time a Metropolitan had visited Soyuzivka, where His Excellency was greeted with the traditional bread and salt.

As in the past, I represented the UNA Executive Committee at the tennis and swim meets and presented trophies and awards to the winners, as well as my own Sportsmanship Trophy to a deserving tennis player. (Personally, I have taken part in every tennis tourney since 1956 when I was fortunate enough to win.) In connection with UNA sports, the recent death of Bohdan "Dada" Rak was a great loss to the community. I was associated with "Dada" from the very first tennis tournament, which he organized with KLC...he was a professional and a gentleman. We shall miss him.

The UNA tennis school at Soyuzivka, under the direction of Zenon Snylyk and George Sawchak, is a very popular course for youngsters. I visited one of the classes and the pupils were really enjoying themselves. Many of these neophytes later take part in the tennis tournament over Labor Day weekend.

In 1979 I represented the UNA at a USCAK swim meet in New Jersey, at which I presented UNA medals to winners; through this contact I was able to organize several of the young swimmers into the UNA. However, I was surprised to learn that many of the youngsters knew nothing about the UNA or Soyuzivka. Similar situations should be remedied.

Together with Walter Sochan, I represented the UNA at the USCAK 25th anniversary banquet in 1980, at which the UNA received a plaque for its contributions to the promotion of sports. And, indeed, this is a field where the UNA can be

even more effective among our young people. The recent innovation of a sports column and articles on sports in *The Weekly* is most welcome.

Some of my community activities included:

In June, 1980 Dr. Flis and I were hosts at a reception in New York City for fraternal society leaders to meet Ronald Reagan, at which John was M.C. and I introduced Mr. Reagan. I also worked in the Reagan campaign and attended the Inauguration, about which I wrote an article for *The Weekly*.

During United Nations (UN) Week, I attended the National Council of Women-US (NCW-US) Human Rights program at the U.S. Mission to the UN, and took part in a discussion group on "Human Rights and Refugees" during which I made a motion to have the UN attempt to prevail upon the USSR to allow Ukrainians to be reunited with their families in the free world and to be permitted to emigrate from the USSR. The motion was incorporated in the Refugee Section Report and was to be submitted to the proper arm of the UN.

Am a member of the NCW-US International Hospitality Committee.

Attended a reception in New York City by the International League for Human Rights, of which I am a member, for Polish workers and another for Myhajlo Mihajlov, Yugoslav dissident.

In September, 1981 I invited and introduced Mayor Edward Koch of New York City to a Ukrainian festival, where he addressed an enthusiastic audience.

Participate in Captive Nations Week programs and serve as M.C. at its annual programs.

Also serve as M.C. at the St. George Church 7th Street Festival in New York City.

Helped in the preparation of Ukrainian Independence Day programs, inviting diplomats and foreign guests and acting as M.C.

Attend programs and receptions given by the Republic of China (Taiwan), Lithuania and Estonia on their independence days, and the Baltic Women's Council programs, where I often address the gathering as when I was a SFUZO representative.

Was happy to have the opportunity to see Pope John Paul II in New York and at the Ukrainian Cathedral of the Immaculate Conception in Philadelphia, where he spoke in Ukrainian.

Appealed to have UNA members and the general public send cards or letters to Michael Metrisko while he was being held hostage in Iran.

On Flag Day in New York City, arranged for proclamations to be issued by Governor Carey and Mayor Koch; I took part in the program at the Ukrainian Institute of America.

Participated in the Julian Reva Carpathian Research Center program commemorating the 43rd anniversary of the proclamation of Carpatho-Ukraine's independence.

Took part in the Fourth Slavic Ethnic Heritage Week in New York City.

In conclusion, besides recommendations listed above, it is recommended that information about the UNA be more widespread by distribution of *The Ukrainian Weekly* and UNA brochures at festivals and other public gatherings; gift subscriptions to *The Weekly*, and *Svoboda* and *Veselka*, where feasible; branches and/or district committees sponsor boys and girls to the UNA children's camps and to the UNA courses at Soyuzivka; build the senior citizens' condominium; hold training courses for secretaries; and in keeping with our image as a fraternal benefit society, wherever possible, have UNA branches or district committees welcome and assist new Ukrainian arrivals in their communities; help orphans and needy students in Brazil; help the elderly and ailing, and the like.

It is hoped that the UNA will be entering an era of even greater activity and achievement, invigorated and strengthened with the possible merger of the UNA and the UFA, and that a new spirit of fraternalism and cooperation will pervade the entire Ukrainian community, giving hope and encouragement to all, especially to our enslaved and suffering kin in Ukraine.

Here I would like to express my gratitude to all those who have cooperated with me during the past 4 years and have helped me with their advice and suggestions whenever I called upon them; especially those at the Home Office. Thank you very much.

Марія Душник — заступниця головного президента, додатково до надрукованого звіту згадала про свою працю в 1982 році, а то: зорганізувала 3-ох нових членів, репрезентувала Екзекутив УНС на річних зборах Окружн Шамокін, Па., та на зборах делегатів Нью-Йоркської Окружн, на спаленні моргеджу української католицької церкви св. Хреста в Асторії, Н.Й. Цей моргедж в сумі 350,000 доларів був дав церкві УНСОЮЗ. Теж репрезентувала Екзекутив УНСОЮЗу на бенкеті в пошану митрополита УПЦ Блаженнішого Мстислава.

Своє доповнення вона подала теж по-англійськи. При тому висловила, подібно, як її передбесідники, надію, що Конвенція проходить ділово, у згоді і братерстві.

ПРО КОНВЕНЦІЇ УНС ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ

Конвенції Українського Народного Союзу завжди були головними етапами в розвитку не тільки самого Союзу, але і всієї Української Громади в Новому Світі. Чого можна очікувати від перебігу і рішень та вислідів відбуті нещодавно 30-ої з черги конвенції цієї найстаршої і найбільшої української установи у Вільному Світі, базуючись на досвіді минулого?

Інформації про це знайдете у виданні безпосередньо перед 30-ою Конвенцією книжці А. ДРАГАНА.

У ДЗЕРКАЛІ КОНВЕНЦІЙ УНС

У книжці, крім вступної загальної характеристики усіх попередніх 29 конвенцій, подано основні інформації про них:

- де і коли вони відбулися,
- скільки було делегатів,
- який у тому часі був організаційний і фінансовий стан УНС,
- які важливі рішення винесли та кого обрано до провду.

Книжка ілюстрована, має 72 сторінки і коштує ТІЛЬКИ ЧОТИРИ ДОЛЯРИ.

Замовляти в книгарні „Свободи“:

“SVOBODA” BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N. J. 07302

Мешканців стейту Нью Джерсі зобов'язує 6% стейтового податку.

СТОРИНКА СЕНЬОРИВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Від редакції:

Згідно з резолюцією Сьомого З'їзду Об'єднання Сеньорів Українського Народного Союзу, узгоджені з Екзекутивною УНС і домовлені з редактором „Свободи”, Управа Об'єднання приступила до підготовки матеріалів Об'єднання на окремій „Сторінці Сеньорів”. Сторінка буде появлятися неперіодично, в міру потреби. Просимо сеньорів та зацікавлених проблемами сеньорів надсилати матеріали до Сторінки.

ЗВЕРНЕННЯ

УПРАВИ ОБ'ЄДНАННЯ СЕНЬОРИВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ДО ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ

Дорогі Браття і Сестри!

Проминуло вже кілька років від часу заснування нашого Об'єднання. Протягом цього часу справа побудови Дому для потребуючих старших членів УНСОюзу не сходилла з програми З'їзду Об'єднання та засідань його управ. Не зважаючи на це, справа стоїть на мертвій точці, бо не зроблено жадного реального кроку у напрямі переведення її в життя і за словами та резолюціями не йшли діла. Теперішня Управа Об'єднання вирішила зрушити справу з мертвої точки. Навіть малий, але конкретний крок у напрямі здійснення цього важливого завдання мусить дати позитивні наслідки.

Дотепер ми жили нересальними надіями на допомогу американського Уряду та сподіваннями, що Екзекутива УНСОюзу побудує у проглядному часі Дім за власні гроші. Ті надії остаточно розвіялися. Нам треба глянати у вічі дійсності. Урядові чиновники не згодні призначати дотацію на Дім на наших умовах, тобто із збереженням українського характеру Союзу. Де такий Дім мали б збудувати. Це в минулому. А тепер тим більше не можна сподіватися дотацій з боку сучасної Адміністрації з її програмою великих бюджетових скорочень. Український Народний Союз є тепер у такій фінансовій ситуації, що не може розпочати будови цього проекту своїми фондами, бо він побудовою відомого хмароскопу в Джерзі Сіті дійшов до межі, визначеної законом для локації капіталу братських союзів у нерухомості.

Що ж ми в цій ситуації можемо зробити? Чи маємо чекати, склавши руки, аж прийде кращі часи, догідніша кон'юнктура? Управа Об'єднання Сеньорів вирішила, що прийшов час діяти нам самим. Ми каємомо класичною допомогою, і тому започатковуємо збірку на Будівельний фонд Дому серед самих сеньорів і всіх членів УНСОюзу. Нам треба повернутися до випробуваної засади, що наша сила в нас самих, у нашій солідарності, активності й жертвенності.

Тому ми, Управа Об'єднання Сеньорів УНС, звертаємося до усіх членів УНСОюзу з гарячим проханням: підтримайте нашу акцію і, не відкладаючи, перешлийте датки на Будівельний фонд сеньорів у довільній сумі. Навіть найменший доток сприятиме здійсненню цього так потрібного проекту. В рамках збірки ми пропонуємо присилати дивідендові чеки УНСОюзу. Датки і дивідендові чеки просимо вислати на адресу Українського Народного Союзу зі значенням: „На Будівельний фонд Дому сеньорів” (Senior's Building Fund).

Просимо усіх членів УНСОюзу, зокрема секретарів відділів, включитися в цю акцію.

З братським привітом!

За Управу Об'єднання Сеньорів УНСОюзу
Роман Борковський, голова;
Сильвестер Мартюк, секретар

Президія Восьмого З'їзду Об'єднання Сеньорів УНС і новообрана Управа

Різнi вістки

КОНФЕРЕНЦІЯ БІЛОГО ДОМУ У СПРАВАХ СТАРШИХ ВІКОМ

Такі конференції відбуваються раз на десять років. Завданням їх—передискутувати актуальні проблеми старших віком американців і формулювати рекомендації для законодавчих тіл. Америки для ухвалення нових законів з метою покращення економічного й соціального становища сеньорів. Така Конференція відбулася в грудні 1981 року. Пригадуємо, що Сьомий З'їзд Об'єднання Сеньорів УНС в червні 1981 року ухвалив був окрему резолюцію в цій справі. Резолюцію вислано на адресу президента Р. Регана та голови Національного центру міських етнічних справ д-ра Д. Кромковського. Резолюція була схвалена за ініціативою Анастасії Волошин, делегатки на З'їзді Конференції від стейту Огайо. Наша резолюція рекомендувала затримати в силі „Акт для старших віком американців” разом із передбаченими в ньому допомогамі і привілеями.

Остання Конференція ухвалила шість рекомендацій, з яких найважливіші

(Продовження на ст. 8)

Звіт голови Об'єднання Сеньорів УНСОюзу д-ра Романа Борковського про діяльність Управи від червня 1982 року до кінця травня 1982 року

Сьомий З'їзд Об'єднання Сеньорів Українського Народного Союзу, що відбувся на Союзівці в червні 1981 року, вибрав Управу Об'єднання в такому складі: Роман Борковський—голова, Роман Барановський—перший заступник голови, Василь Нагірний—другий заступник голови, Сильвестер Мартюк—секретар, Олена Чорномаз—скарбник; Володимир Сенжак та Омельян Смішківчич—члени Управи. В тому складі Управа працювала протягом року, з тим, що від кінця 1981 року в нашій праці не міг брати участі інж. О. Смішківчич, який мав нещасний випадок.

Управа відбула чотири засідання, на яких розглядали й полагалися цілий ряд актуальних проблем, зв'язаних з цілями і завданнями Об'єднання. При нагоді другого засідання в дні 6-го жовтня 1981-го року Управа відбула зустріч з Екзекутивною Українського Народного Союзу, на якій передискутували й узгодили справи, які лежать в обсягу заінтересування Об'єднання, до яких має пряме відношення Екзекутива УНС, як, наприклад, справа побудови Дому для сеньорів УНС.

Зустріч попередило побажання голови Об'єднання з головним передискутувати УНСОюзу д-ром І. Філісом 1-го вересня 1981 року, в якому взяли участь головний секретар В. Сохан і головний організатор В. Ореховський. На зустрічі устійнено і передискутовано обговорено усі справи, що мали бути предметом наради Об'єднання й Екзекутиви УНС. Завдяки тому сама нарада пройшла гладко й ефективно: ми досі гнуло розуміння в усіх справах.

В нашій діяльності ми старалися йти по лінії, яку визначив своїми резолюціями Сьомий З'їзд і який спрямував акцію Управи в трьох напрямках: в напрямі здійснення задуму побудови Дому для сеньорів УНС на Союзівці, ініціювання творення клубів сеньорів в осясередках поселення, інформування в пресі про справи Об'єднання Сеньорів УНС.

Як ми виконували ці завдання? В наслідок категоричного ствердження головного передискути УНС д-ра І. Філіса, на Сьомому З'їзді Об'єднання, а також на згаданих мною зустрічах, що УНС з фінансових причин не може в прозорому часі приступити до побудови союзового Дому для потребуючих старших сеньорів, нам не залишилося нічого іншого, як тільки погодитися з тим станом речей й активно підтримувати проект побудови кондомініального комплексу, який Екзекутива УНС зобов'язалася здійснити вже в найближчому часі. Вступили підготувати працю вже виконано і можна сподіватися, що перевибраний на 30-й Конвенції Головний Уряд, а зокрема Екзекутива енергійно візьметься до діла і скоро започаткує побудову.

В тій справі я з секретарем був у контакті з уповноваженою Екзекутиви у справах кондомініального комплексу кондомініального голови касиром УНС м-ром Уляною Дячук. В плані співпраці ми перевели опитування серед членів УНС, зацікавлених цією справою, на сторінках „Свободи”, „Українського Тижневика” (англійською мовою). Зголосилося понад 60 осіб, що дає реальну основу для переведення в життя проекту. Хоч справа кондомініуму є важливою і засади позитивна, то однак це не той проект, що його мало на увазі наше Об'єднання. Наше центральне заінтересування—це реалізація статуту вимоги УНС—побудови союзового Дому для старших віком членів, в якому могли б знайти пристановище ті, які не можуть собі дозволити на коштних кондомініумах, а тільки можуть платити за своє утримання із своїх скромних пенсійних фондів.

Ми не втратили цієї основ

ної мети з поля нашого зору і, згідно з рекомендаціями Шостого і Сьомого З'їздів, створили окремий фонд побудови такого Дому, видаючи окремі звернення до сеньорів і всього членства УНС, щоб вони посилали датки на цей фонд, зокрема дивідендові чеки УНС. При тому ми були свідомі двох речей: поперше, започаткована акція не могла в першому році дати більш серйозних успіхів, бо переважно члени вже зміняли свої дивідендові чеки, або призначили їх на інші цілі. Сподіваємося, що в бieżучому році успіх буде більший.

Подруге, ми не маємо ілюзій, що нашою акцією ми зберемо всі потрібні фонди на побудову такого Дому. Його побудує такий УНСОюзу, виконуючи своє статутне зобов'язання. Але наша ініціатива створення такого фонду має служити прикладом і заохотою для Екзекутиви УНС до виконання її повинностей. Фактом є, що зав'язок фонду вже існує і ми всі можемо посприяти його своїми пожертвами. Ним відає головний касир УНС Уляна Дячук; це тому, що Об'єднання не має відплатного бюрового персоналу для збирання і адміністрування фонду.

На „Сторінці Сеньорів” у „Свободі” ми заохочували наших членів творити клуби сеньорів у осясередках нашого поселення. Початковий імпульс до того дала доповідь інж. В. Вацка, координатора клубів сеньорів на терені Торонто яку він виконав на Сьомому З'їзді Об'єднання. Резюме цієї доповіді було поміщене на „Сторінці Сеньорів” разом із моєю статтею під назвою „Творімо клуби сеньорів”.

Вже сам наголосок статті вказує на те, про що нам йшлося. На жаль, ми не одержали повідомлення, чи створено або чи були спроби створити дещобудь такі клуби при відділах УНС. Нам відомо, що такий клуб, доволі сильний, існує в Чикаго, навіть з власним домом, а також в Нью-Йорку при відділі „Самопоміч”. Можливо, що ідея клубів при відділах УНС потребує довшого часу для того, щоб вона визріла і сполуляризувалася. Сподіваємося, що дискусія виявить можливості розбудови такого роду клубів.

Третя справа—це пресова інформація про сеньорів, зокрема про справи нашого Об'єднання. Ми стояли в тісному контакті з редакцією „Свободи”, в якій були поміщені наші матеріали, такі як комунікат про Сьомий З'їзд резолюції З'їзду і двократне повідомлення про Восьмий З'їзд із поданням його програми. Нам вдалося видати одне число „Сторінки Сеньорів” з різноманітним змістом, з колонкою „Організаційні справи”, що послужило своєрідним зв'язком з нашими членами. Невтомна ентузіастка „Об'єднання Сеньорів” Маріон Бурбелла, хоч і не була членом Управи помістила три „Кутики Сеньорів” в „Українському Тижневик”, за що їй належить від нас подяка і признання. „Сторінку Сеньорів” у „Свободі” треба буде у майбутньому і вдержати і розбудувати.

Якщо йдеться про те майбутнє, то Екзекутива УНС мусить знайти, і то в проглядному часі, вихід з імпау, в який попала справа побудови Дому для старших віком членів. Ми, сеньорів, не є членами „другої категорії”, але повноправними членами УНС, і як такі маємо право ставити певні вимоги не тільки в справах нашого вужчого інтересу, але також у всіх важливих справах УНСОюзу. До них, без сумніву, належить справа союзового Будівлі в Джерзі Сіті. Нам подобається пропозиція адвоката Нестора Олесницького, подана до дискусії на сторінках „Українського Тижневика”. Він рекомендує продати Українську Будівлю, а за одержані гроші розбудувати Союзівку до

рівня важливого культурного центру нашої громади. Розбудовуючи Союзівку у провідний цілісний відпочинковий курорт і творячи імпульсний культурний центр, УНС виконав би ще одну історичну місію для української громади. Союзівка стала б не тільки, як це популярно говориться, шматком України на вільній землі Вашингтона, але могутнім засобом збереження нашої спільноти і важливою підмогою розвитку нашої

культури. Тієї місії, на мою думку, Будівля у Джерзі Сіті виконати не може. Нас тає час, щоб виправити помилки недавнього минулого і прочистити шлях до кращого майбутнього і здорового розвитку як Батька Союзу, так і цілої нашої громади. Не треба, думаю, нікого перекопувати в тому, що така розв'язка автоматично створила б пригрозі умовини для побудови Дому для наших потребуючих сеньорів.

Звіт зі З'їзду Об'єднання Сеньорів УНСОюзу на Союзівці в дні від 30-го травня до 4-го червня 1982 року

Сто тридцять три сеньорів і сеньорів УНСОюзу з'їхалися на Союзівці, щоб відбутися свою 8-му Конвенцію. Народи розпочалися Службою Божою, що її відправив о. парох д-р Б. Волошин. В ранній сесії вибрано президію в складі: передискути—Володимир Сенжак, заступник передискути—д-р Микола Ценко, українськомовна секретарка—Лідія Ганас, англійськомовна—Маріон Бурбелла, після чого йшли звіти членів Управи Об'єднання Сеньорів УНС. Меценас Сильвестер Мартюк відчитав докладний протокол з попереднього З'їзду. Д-р Борковський, голова Об'єднання здав звіт з діяльності Управи. Звітували: Галина Чорномаз, скарбничка, членка Контрольної Комісії, яка знайшла всі діловодства в найбільшому порядку; Товариський Суд не мав ні одного судового випадку. В популуденській сесії д-р Р. Осінчук виконав цікавий і актуальний реферат про проблеми старших віком у добі сучасної цивілізації. Увечері фільмовий продюсер Славо Новичків висвітлював репрезентативний, фінансовий УНСОюзом, „За стерном долі” про українських поселенців у Північній Америці.

Другого дня нарада п. Такер (з дому Москалик) прочитала реферат про історію ового роду. По рефераті розгорнулася дискусія над звітами, в якій брали участь такі союзовці: Різнук, Чучкевич, Микита, Баранник, Міра Покх, Семен Чорномаз, Ковальчук, д-р Ценко і д-р Борковський. Дискусія обговорювала справу будови Дому для сеньорів на Союзівці. Щодо фондів на будову, одні бажали, щоб УНС продав Українську Будівлю в Джерзі Сіті і за ті гроші вибудував Дім для сеньорів; інші висловлювалися за тим, щоб створити власний фонд з дивідендів і включитися в кампанію збирання грошей від кредитових, братських союзів та інших організацій. Після замкнення дискусії над звітами уділено абсолютну уступацію управі та вибрано нову Управу за списком на внесок Номінаційної місії у такому складі: голова Об'єднання—д-р Роман Борковський, заступник голови—д-р Роман Барановський, другий заступник—Василь Нагірний, секретар—мец. Сильвестер Мартюк, скарбничка—Галина Чорномаз, вільні члени—д-р Володимир Сенжак і Богдан Дейчаківський.

Контрольна комісія: Володимир Різнук, Мйрон Буцак і Степан Микита. Резолюційна комісія: Володимир Різнук, д-р Микола Ценко та Осип Ірха. Товариський суд: д-р Микола Ценко, Роман Чучкевич та Іван Корвинський. Номінаційна комісія: Ольга Салук, Марія Мартюк і Богдан Дейчаківський.

Далі у програмі була доповідь М. Ковальчука про українське село в Аппоці на Флориді, де живуть переважно сеньорів, і де будувати муть два пансіони для пенсіонерів та для немічних сеньорів. Збори вирішили не реверсувати на ту цілі збірку і звернутися до провідів Церков та інших установ, щоб вони підтримали цю збірку. По закінченні популуденської сесії нарада Володимир Рейнер відчитав реферат під назвою „Дещо про Київ”.

Увечері на „Веселлі” інж. Роман Кобринський розповідав про свою подорож по Скандинавських країнах.

В середу відбулася прогулянка до столиці стейту Олбани. У подорожі взяли участь 63 сеньорів. Того ж дня увечері Я. Кулинич висвітлював фільм його виробу про Перший СКВУ—Світовий Конгрес Вільних Українців. В четвер, 3-го червня прибув на наради головний секретар УНС Володимир Сохан, який пояснив учасникам З'їзду справу з будовою Дому для сеньорів: уже знайдено архітектора (Войнович) і будуть будувати кондомініум на Союзівці коло церкви св. Тройці. Ті, що зголосилися на мешкання, мають дати по 5.000 доларів завдатку. Мешкання будуть коштувати від 50.000 дол. до 70.000 доларів.

Резолюційна комісія внесла на три резолюції до апробати зборів: 1). Вислати привітати для Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого з його 90-ліття, і Блаженнішому Митрополітові Мстиславу з нагоди 40-ліття його епископської хіротонії. Поста новлено привітати також нововибраний Головний Уряд УНСОюзу з д-ром І. Філісом на чолі і пограгулювати УНСОюзу за майбутню злуку з Українським Братським Союзом. 2). Закликати Головний Уряд УНСОюзу вже восьмий раз, щоб він виконав свій обов'язок і бибудував Дім для сеньорів на Союзівці.

3). Закладати на місцях Клуби Сеньорів і зв'язувати їх в одну організацію, що буде належати до Українського Народного Союзу.

Тут треба зауважити, що резолюція ч. 2 зазнала зміни в кінцевому оформленні. В першій редакції було додано, що З'їзд закликає УНСОюзу зібрати фонди на будову цього Дому через продаж Будівлі в Джерзі Сіті. Але після довгого обговорення справи, зібрані на З'їзді вирішили цей додаток з резолюції усунути, тобто, закликаючи УНС до збирання фондів, не підказувати Головному Уряду УНС, у який спосіб він має придбати фонди на цю будову. Уряд УНСОюзу сам буде знати, як ці фонди роздобути.

На цьому закінчено наради З'їзду, а п'ятницю, 4-го червня, залишено на товариські розмови, прощання і пакування речей до від'їзду. На вечірній величавий бенкет, вмілим тостмайстром яким був д-р Р. Барановський. Бенкет розпочав місцевий парох о. д-р Б. Волошин молитвою. Учасники З'їзду і гостей, що численно прибули з околиць, розвеселили своїми дотепами Микола Кавка (Мамай) та інж. Лев Яцкевич.

У містечкій частині взяли участь: місцевий хор „Золотий Гомін”, проф. В. Трекля (скрипка-сопрано) і проф. Роман Левинський, який грав на бандурі і співав народні пісні. Був тут виведений веселий скеч—пародія на життя в Совєтському Союзі. На кінець молодші сеньорів забавляли весело танцюючи під звуки оркестри В. Гіряка.

Лідія Ганас, секретар

СТОРИНКА СЕНЬОРИВ УНС

редагує Управа Об'єднання Сеньорів.

Адреса: 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302

Василь Вацик

РОЛЯ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СЕНЬОРИВ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Спершу кілька стверджень. Про вік людини не вирішує метрика, а стан здоров'я і похування. Людина така стара, якою себе почуває. Пенсійний вік—це частина життя, яку слід гарно використати, а не марнувати на відпочинок і безділля. Безділля скорочує життя. Тому людям похилого віку потрібний рух, зайняття. Нерідко можна бачити сиво волосих студентів на університетах і в бібліотеках, які пильно студують.

Пенсіонери в нашу добу здобули собі признання і пошану. Онтарійський прем'єр Дейвіс так висловився про старших громадян: „Усе, що ми маємо в нашому суспільстві, наші цінності, наші традиції, наше економічний ріст, наше краще життя,—все це ми завдячуємо тяжкій праці і здібності сотень тисяч одиниць, які тепер є старшими громадянами і заслуговують на респект, допомогу і економічне забезпечення, які цивілізоване суспільство обов'язане їм дати”.

Ми звикли говорити про ядерну чи соняшну енергію, але забуваємо про невичерпну, високої класу енергію старших людей. Лікарі, соціологи і геронтологи твердять, що старші люди потребують постійного руху і зайняття, бо вони додають роки до свого життя через додання життя до своїх років. Статистика вказує, що останні десятиліття позначаються великим приростом старших людей, бо пересічний вік людини щораз збільшується і доходить уже до 75 років. Це зміна у віці населення, де зростає кількість старших віком громадян, спричинює всім державам нові проблеми: мешканств, пенсій, транспортові, забезпечення тощо.

ОРГАНІЗОВАНИ СЕНЬОРИВ В КАНАДІ

Як у всіх країнах світу, так і в Канаді сеньорів організовані в клуби—міських, провінційних і в федеральній асоціації. Онтарійська асоціація—United Senior Citizens Ontario—нараховує коло 1100 афілійованих членством. Вона щороку відбуває конвенції в різних містах Онтаріо, на університетах, і на ці конвенції прибуває коло 700 делегатів і представників усіх урядів. На цих конвенціях делегати обговорюють резолюції і після їх схвалення подають у формі вимог провінційному і федеральному урядам. Цьогорічна конвенція, на якій дискутовано над 136-ма резолюціями, відбулася в будинках університету в Салбурі від 9-го до 11-го серпня.

З огляду на інфляцію і знижку вартості долара поставлено вимоги в уряді старечу пенсію у висоті 75 відсотків пересічної платні робітників, більше вигідні апартаменти і доми для старших, опіку над мовами, доми для реконвалесцентів, безплатні ліки, окуляри, апарати для глухих, протези, крісла на колесах для інвалідів тощо. Уряд мав би полібавити про достатню кількість геронтологів, вищочисленних медсестер для старших і про безплатні амбуланси. Треба знизити оплати забезпечень на авта, на телефон, поштові марки; припинити або сповільнити впровадження метричної системи.

РЕЗОЛЮЦІЯ ВОСЬМОГО З'ІЗДУ СЕНЬОРИВ УНС

Восьмий З'їзд Сеньорів УНС, який відбувся на Союзівці в дні від 30-го травня до 4-го червня 1982 року, ВІТАЄ Сеньорів-Сеньорів Блаженнішого Патріярха Ісидора Іосифа з нагоди його 90-ліття й 65-ліття священства;

ВІТАЄ Митрополита Української Православної Церкви Блаженнішого Мстислава з його винятковим і радісним ювілеєм 40-річчя епископської хіротонії;

ВІТАЄ Українське Евангельське Об'єднання і Об'єднання українських Евангельсько-Баптистських Церков.

ВІТАЄ нововибраний Головний Уряд УНС на чолі з д-ром Іваном Філісом та радівським Союзівці ідеї на 30-й Конвенції УНСОюзу з УНСОюзом.

Восьмий З'їзд Сеньорів УНС, які в минулому були будівничими Батька—Союзу й які надалі працюють для його розбудови, вписуючи в члени своїх вніків і правнуків, закликають Головний Уряд УНС вже восьмий раз, щоб він наразі виконав своє статутне зобов'язання, резолюції та рекомендації конвенції і річних нарад для побудови Дому для старших віком членів УНС на Союзівці.

Восьмий З'їзд Сеньорів УНС закликає Головний Уряд УНС здобути потрібні фонди для побудови до-

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ДОМУ СЕНЬОРИВ

1. Стефанишин М. — 42.65; 2. Хлестак І. — 34.72; 3. д-р Барановський Р. — 23.30; 4. Сенжак Володимир — 16.50; 5. Смішківчич Еміль — 11.20; 6. Чорномаз Сам — 10.80; 7. Мартюк Сильвестер — 10.65; 8. Кобзар Йосифіна — 10.00; 9. Кузьмак Р. — 9.20; 10. Барановський С. — 8.30; 11. Третьяк В. — 7.20; 12. Гіряк Галина — 6.90; 13. Сенжак С. — 5.50; 14. Ренер В. і Е. — 5.45; 15. Кавка М. — 5.40; 16. Савчак М. — 4.50; 17. Кавка З. М. — 4.35; 18. Бобченко М. — 4.00; 19. Бобченко Н. — 4.00; 20. Ерха А. — 4.00; 21. Борковський Т. — 2.85; 22. д-р Борковський Р. — 2.85; 23. Ерха І. — 2.80; 24. Юрчишин І. — 2.60; 25. Кавка В. — 2.00. Разом — 241.72 дол.

СПИСОК ПОЖЕРТВ МА ДІМ СЕНЬОРИВ УНС 1981

1. Хлестак І. — 34.72; 2. Третьяк В. — 7.20; 3. Кавка В. — 2.00; 4. Бобченко М. — 4.00; 5. Кавка М. — 5.40; 6. Кавка З. М. — 4.35; 7. Бобченко Н. — 4.00; 8. Борковський Т. — 2.85; 9. Борковський Р. — 2.85; 10. Стефанишин М. — 7.80; 11. Стефанишин М. — 13.25; 12. Кобзар Йосифіна — 10.00; 13. д-р Барановський — 15.50; 14. Мартюк Сильвестер — 10.65; 15. Сенжак Володимир — 10.90; 16. Чорномаз Сам — 10.80; 17. Смішківчич Еміль — 11.20; 18. Кузьмак Р. — 9.20; 19. Гіряк Галина — 6.90. Разом — 173.57 дол.

1982

1. Сенжак В. — 5.60; 2. Сенжак С. — 5.50; 3. Барановський С. — 2.00; 4. д-р Барановський Р. — 7.80; 5. Барановський С. — 6.30; 6. Ерха А. — 4.00; 7. Ерха І. — 2.80; 8. Юрчишин І. — 2.60; 9. Ренер В. і Е. — 5.45; 10. Савчак М. — 4.50; 11. Стефанишин М. — 8.10; 12. Стефанишин М. — 13.50. Разом — 68.15 дол.

ЛІТОПИС

УКРАЇНСЬКЕ ІСТОРИЧНЕ ТОВАРИСТВО

Ч. 3

СІЧЕНЬ 1983

III

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА І УСТАНОВ

НАПЕРЕДОДНІ ВІДЗНАЧЕННЯ 20-ЛІТТЯ
„УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИКА“ (1963-1983)

У 1983 році відзначимо 20-ліття „Українського Історика“ — єдиного українського історичного журналу на Заході. Не зважаючи на несприятливі обставини, незадовільну матеріальну базу та інші перешкоди, Українське Історичне Товариство не лише втримало журнал, але зуміло його перетворити на репрезентативний орган української історичної науки, який здобув собі визнання на міжнародному форумі історичної науки.

Головне завдання „Українського Історика“ було і є боронити та пильнувати інтереси справжньої української історичної науки та її традиції. У зв'язку з розгромом українського наукового життя в Україні і тенденційними наслідками історії України в багатьох західних виданнях, видання незалежного українського журналу з основною метою сьогодення.

На сторінках „Українського Історика“ публікуються праці видатних вчених, які присвячені різним періодам української історії. Рівночасно журнал став форумом історичної критики, присвяченої виданням українських і неукраїнських істориків, у яких наводяться окремі питання української історії. Окрему увагу присвячується питанням об'єктивної історичної термінології і періодизації історії України. Як відомо, в багатьох дослідженнях західних істориків уживається неправильна історична термінологія, в основному базована на російській імперській або союській схемі історії Східних Слов'ян. Це поглиблює термінологію веде до фальшивої інтерпретації історії українського середньовіччя і інших періодів української історії. Отже ми робили все, щоб „Український Історик“ стояв на висоті свого завдання.

Тепер, по роках жертвенної праці і з 20-літтям „Українського Історика“, яке надходить, звертаємося до українського громадянства і українських установ допомогти нам розбудувати матеріальну базу „Українського Історика“ і цим сприяти до подальшого розвитку журналу. Рівночасно базисно поінформувати усіх зацікавлених, що УІТ вирішило опрацювати два основні видання: „Історію України“ (збірні праці) українською і англійською мовами, і односторонній Енциклопедичний словник історії України. Також вже майже готова до друку велика анотована „Бібліографія історії України“ англійською мовою. Ми лише для прикладу назвали ці три важливі проекти, які заслуговують на повну підтримку українського громадянства і установ у Америці і Канаді. Ми звертаємося до шанувальників української історії і українських установ скласти одноразову пожертву на Видавничий фонд УІТ і тим сприяти розбудові „Українського Історика“ і здійснюванню важливих науково-видавничих проектів.

Також базисно прислати в біжучому році бодай 200 нових передплатників — членів-прихильників „Українського Історика“ й УІТ. Віримо, що прихильники розвитку української історичної науки на Заході допоможуть нам у цьому дилі і ми зможемо збільшити число випусків журналу, а також розбудувати його тематику. Отже слово за українським громадянством, українськими установами, а зокрема — за читачами „Українського Історика“. Спільними силами і спільною працею причинимо до подальшого розвитку української історичної науки на Заході.

Управа Українського Історичного Товариства

Дослідження історії України під час Другої світової війни

Наукове дослідження української історії під час Другої світової війни належить до завдань ділянок. Вже прийшов час, щоб докладно вивчити і наслідки українського життя в тому бурхливому воєнному періоді. Ідеться зокрема про об'єктивне вивчення діяльності українського підпілля (ОУН) і інші політичні угруповання, питання українсько-німецької співпраці в даному періоді, постання УПА отамана Тараса Бульби і генерала УПА Степана Бандери, аналіз акту 30-го червня 1941 року і діяльності Української Національної Ради у Києві 1941 року, питання взаємовідносин між ОУН, Мельника і ОУН Бандери, проблеми українсько-польських взаємин.

Ідеться тут про наукове дослідження цього важливого періоду української історії, про виготовлення відповідного хронологічного довідника до даних подій і до установлення певних історичних фактів на основі джерельних досліджень. До тепер цією проблематикою

головно займалися учасники згаданих подій, а тому їхні праці дуже часто є суб'єктивні і не мають відповідної джерельної бази. Було б найкраще, якщо б учасники писали спогади з даної доби, а дослідження залишили професійним історикам.

Саме тому на форумі УІТ виринула думка покласти до життя окрему Комісію для устаткування фактів і дат з української історії 1939-1945 років. У дану комісію повинні вводити представники від УІТ-НТШ і УВАН. І лише після проробленої праці над установленими правдивими фактами і хронологією подій українська громада, а зокрема українська школа, будуть мати змогу включити цей період в шкільні підручники та в інші видання об'єктивної інформації про цей період української історії. В іншому разі без належної перевірки подій, замість об'єктивної історії сполучається історія даного періоду в різних партійно-політичних наслідках, а це може спричинити значну шкоду.

Олександр Домбровський

ЗА НОВІ КАДРИ УКРАЇНСЬКИХ ІСТОРИКІВ

Живемо в добі атому, міжпланетарних полетів і спроб продовження життя людини, коли математично-технічні й медичні науки розвиваються часто коштом гуманістичних, а в тому й історичних. Практика бере верх над теорією, а техніка й медицина — над гуманістикою. Такий уже напрям на шляху модерної цивілізації, де гуманістичні науки часто трактовані як підградні дисципліни. Пригадує собі, як кільканадцять років тому студенти політехніки у Львові насміялися не раз зі студентів філософії (тобто гуманістичного факультету), перелічуючи жартівливі приповідки: „Мала баба три сини, два були мудрі, а третій пішов... на філософію“.

Немає сумніву, що математика, техніка, хемія й медицина є переважливими дисциплінами в цілому контексті сучасного знання й модерної цивілізації з її винаходами й шораз то більше модернізованими формами людського життя на нашій планеті. Стоїмо перед фактом доконалим, що матеріальні досягнення випирають на дальший план теоретичні студії й у дальшій конвенції, на вартості жаль-духові вартості людини як у індивідуальному, так і колективному аспекті. Сьогодні лікар, інженер, хемік дістануть скорше й краще платну працю, ніж гуманіст, у даному випадку історик. Все це загально відомі речі.

Але існує й друга сторона медалі тієї самої проблематики, яка своєю зрілою аргументацією боронить позиції гуманістичних, а перш за все історичних наук. Поперше, розвиток науки повинен поступати шляхом універсального зсягю, а не досягненнями лише деяких дисциплін, бо це означало б протегування одних дисциплін і дискримінацію других — „менш поплатних“. Людський розум повинен сягати до всіх ділянок знання, бо лише такий шлях законного розвитку науки веде до всебічного прогресу людської духовності.

Самі технічні науки без основних підстав гуманістичного виховання можуть виростити людей-роботів, які з одного боку будуть легко роз'язувати математичні задачі, будуватимуть гігантські технічні споруди та вирощуватимуть у пробірках різні різні біохемічні сполуки або виконуватимуть складні операції людського тіла, а з другого боку, за словами польського поета, будуть „без серця, без духу людські скелети“, тобто бездушні люди-роботи, нехай і визначні фахівці у своїх професіях. Бо не технічні й медичні, а головні гуманістичні науки шліфують культурно людський інтелект, різьблять душу людини та ушляхетнюють інтелектуально-психічну структуру. Гуманістичні науки є переважливим фактором у процесі формування світоглядної людини та так званої „філософії життя“.

Особливу позицію займають тут історичні науки. Сьогодні, в добі розпаленого й ідеологічного, так і тим більше життєво-практичного матеріалу, з так званими „реалітетами“ включно, промовляють до нас слова Божественного Учителя з Назарету, записані в Євангелії: „Не самим хлібом живе людина...!“ Так, не самими матеріальними досягненнями живе людина навіть сьогодні, у світі модерної (на жаль, занадто модерної!) цивілізації. Є щось вище від самої матерії, й те „щось“ відрізняє людину від тварини.

Ми, українці, які кормимося у добі незвідної займанщини надіями на вищу історичну справедливість, сильнішу від митарств цього реального світу, та ідея

ми з царини національно-історичної „абстракції“, відчуваючи на собі нестерпний тягар „реальної“ політики займанщини, тим більше повинні розуміти вагу того „щось“. Але навіть сьогодні, в добі самозабрихування концепціями з ідеологічного арсеналу соціо-марксистських утопій, завважуємо велику контрверсію в домені політичної думки й практики. Бо започаткована в наполеонській добі „весна народів“ переживає сьогодні стап розвитку модерних націоналізмів. У той процес втягнені силою законних історичних факторів і ми як наріз, що стримить до власної державності. На цьому шляху історичної мандрівки століть у поході по золоте руно „світ вольної, нової“ посуваємося вперед, і кожна українська людина по змозі своїх сил повинна пхати наперед себе „віз“ української історії до намеченої цілі.

Перед представниками сучасної української історіографії є особливе завдання: довести світові об'єктивно-науковими аргументами, що ми не неспрошені вилізати на шляху історичної мандрівки з причепленим ярликом „неісторичного народу“, не безбаченки „Івани без роду, без долі“, здібні лише бути погноєм для чужих культур і політично-великодержавних калькуляцій, а культурно-політично зрілий етнічний твір з національно-історичною метрикою — ідентичністю догдовикового народу, який вклав своє кров'я, потом і всенародним генієм немалій вкладу в скарбницю європейської культури вже від доби Егейської цивілізації.

В той час, коли старше покоління істориків відходить силою біологічних законів поступово у далекий вирій вічності, повинні наростати молоде покоління, яке перемає естафету дальших змагань за українську історичну правду, займаючи становища тих, що відійшли. Це є нормальна зміна, яка відбувається в історії кожного народу. Вона мусить бути забезпечена й у нас.

Добрі фахівці, історики молодшого покоління, матимуть відповідні становища та будуть записані в історії української науки як будівничі святині нашої наукової правди, зокрема в добі особливих змагань за ту правду. Історичні науки мають, без сумніву великий вплив на практичну політику сильних світу цього, доказом чого є, між іншим, московські історики, які після революції в Росії влаштувалися по різних наукових установах Заходу та своєю „російською“ інтерпретацією історичного процесу на терені Східної Європи скріпили московський тенденції не лише в науковому, але й у політичному світі, особливо американському. Ось де вага історичної науки!

Тому апелюємо до молодих українських людей присвячувати себе студіям історичних дисциплін, ставати адептами, а згодом уже повновартісними фахівцями у царині історії на користь собі й нашому народові. Бо історія з допоміжними дисциплінами — це наука дуже широкого об'єру й можливостей як у науково-дослідному секторі, так і в шкільно-політично-державному житті. Молоді друзі-студенти історичних факультетів, ставайте в лави членів-прихильників Українського Історичного Товариства та запровадьте себе поступово до науково-дослідної праці в цій Кузні української історичної науки в діяспорі, щоб згодом, як уже повновартісні члени, зайняти пости старшого покоління істориків і продовжувати діяльність УІТ на благо української історичної правди!

Любомир Винар

3 рецензії

Степан Мішко, „Нарис ранньої історії Русі—України“, зредатував і доповнив Олександр Домбровський, Нью Йорк—Торонто—Мюнхен, 1981, стор. 226

Одним з постулатів, що його висувала українська історична наука головню в останніх декадах нашого століття, була потреба опрацювання синтезу ранньої історії Русі—України згідно з вимогами й досягненнями на сучасному етапі ранньої історичних дослідів. Третє видання першого тому історії України—Русі М. Грушевського, яке появилось майже сімдесят років тому, вимагає уже не лише доповнення, але й деяких змін у мериторичному й методологічному аспекті з уваги на мікроаналітичне вивчення писаних джерел, а також нововідкритих археологічних матеріалів з епіграфікою включно. До того ж сама дотеперішня схема ранньої історії Русі—України вимагає докорінних змін, бо за старою схемою представники історіографії цікавилися майже виключно чужим напливовим елементом (номадними племенами) на території Русі—України (кіммерійці, скити, сармати, готи, гуни й інші), не звертаючи належної уваги на місцеве автохтонно-хліборобське населення, тобто предків пізнішого русько-українського народу.

Тим часом узгоджені етногенетичної тематики в сучасній історіографії висував автоматично автохтонне населення даної території на перше місце в аспекті дослідів. Тому сучасний український історик Олександр Домбровський увів у

досліді над ранньою історією Русі—України нову схему, згідно з якою основний наголос падає на досліді над можливо найдавнішим автохтонно-хліборобським населенням території України при узгодженні також і номадно-напливових елементів. Якраз праця С. Мішки являє з себе першу спробу застосування згаданої нової схеми в дослідженнях ранньої історії Русі—України, тобто О. Домбровський зредатував і доповнив цю публікацію в дусі виробленої ним нової схеми. До речі буде підкреслити, що дана праця узгоджено максимально антсько тематично згідно з поглядом, що мілітарно-державний, міжплеменний союз антів був історично-політичним прототипом державної організації Київської Русі.

Поодинокі розділи праці першорядного стану дослідів над слов'янами, головню над південносхідними слов'янами, які ввійшли у рамки державної організації Київської Русі й які були перед тим основою антського союзу. Окрему увагу присвячено Полянській землі зі столичним градом Києвом, що було продовженням антської державної організації. Головні висновки в українській і англійській мовах, подання вибраної бібліографії предмету та показник імен замикають сторінки цієї праці.

Концентруючись на своїй схемі в аспекті прадавнього й ранньо-русько-українського автохтонізму, етногенетичного процесу та перших проявів державної організації на території України, редактор даної праці заторкнув головні проблеми соціального, економічного, культурного та в кінці етнічного-політичного життя на українській території. Один розділ праці присвячено номадно-напливовим племенам, тобто головню кіммерійцям, скитам і сарматам. Етнографічний матеріал Геродотової Скитії заторкнуто лише в загальному зарисі. Можливо, що треба було б зупинитися дещо більше над питанням грецької колонізації північного античного Причорномор'я з її економічно-культурними досягненнями. Але це питання вже й так належню висвітлене в науці. Тому ніякої шкоди для праці С. Мішки—О. Домбровського немає.

Того роду завваження аж ніяк не применшують вартості публікації. С. Мішко залишив свій слід у науці своєю працею над цим публікацією, а О. Домбровський також дав помітний вклад у історичну науку як редактор своєї доповненнями, згідно зі станом науки на сучасному етапі дослідів, зредатуванням твору у дусі своєї нової схеми. Це зробило дану публікацію науково зрілою і у сфері академічного життя і з користю для популяризації ранньої історії Русі—України для ширшого читача, який цікавиться проблемами русько-української старовини. При тому належить признання Українському Історичному Товариству, яке доклало всіх старань, щоб згадана публікація побачила денне світло й не „влежувалася“ довгими роками в шухляді. Бо наука йде вперед, а „влежувати“ праці роблять перестарілими.

І в кінці в згаданій праці маємо досягнення науково-об'єктивних досліджень та відповідь на ті досить численні баламутства, поширені в колах „також науковців“, які на своєму руко та в розгляді питання дотепершнього стану дослідів над слов'янами, головню над південносхідними слов'янами, які ввійшли у рамки державної організації Київської Русі й які були перед тим основою антського союзу. Окрему увагу присвячено Полянській землі зі столичним градом Києвом, що було продовженням антської державної організації. Головні висновки в українській і англійській мовах, подання вибраної бібліографії предмету та показник імен замикають сторінки цієї праці.

В процесі дальшої підготовки й асоційції думок насуваються ще деякі ідеї, що їх було б вказаним використати саме в пов'язанні з відзначуванням 1000-ліття. І так було б дуже вказаним видати „Білу Книгу“ (збірний авторства) і мартирології Православної, Католицької та Євангельської Церков в Україні, які в огні нелюдських переслідувань і жорстоких знущань з рук червоної Москви втратили сотні тисяч невинних віруючих українців (Продовження на ст. 8)

Олександр Баран — опрацював джерельні матеріали до історії України в XVII столітті. Працює над окремими темами з історії Української Церкви.

Богдан Винар — відповідальний редактор за економічну секцію в англійському Енциклопедії Українознавства, опрацював історію української економічної думки.

Любомир Винар — опрацював монографію про Михайла Грушевського. Закінчив працю над першою частиною історії української козащини.

Тарас Гунчак — опрацював політичну історію України в XX столітті. Підготував до видання джерельні матеріали до історії України в XX столітті.

Марта Богачевська-Хом'як — опрацював історію жіночих рухів в Україні (XIX і XX століття).

Олександр Домбровський — опрацював монографію, присвячену ранній історії України. Готує переклад Геродотової Скитії.

Теодор Мацьків — виготовив англійську працю про Івана Мазепу в англійських сучасних джерелах і літературі. Це видання появиться з рамни УІТ.

Ярослав Падох — опрацював монографію про Лева Окіншевича.

Олександр Оглобин — опрацював нариси української модерної історіографії.

Орест Субтельний — опрацював англійську історію

Хто над чим працює

Марко Антонович — зредатував науковий збірник, присвячений В. Мияковському. Опрацював окремі питання історії України в XIX столітті.

Олександр Баран — опрацював джерельні матеріали до історії України в XVII столітті. Працює над окремими темами з історії Української Церкви.

Богдан Винар — відповідальний редактор за економічну секцію в англійському Енциклопедії Українознавства, опрацював історію української економічної думки.

Любомир Винар — опрацював монографію про Михайла Грушевського. Закінчив працю над першою частиною історії української козащини.

Тарас Гунчак — опрацював політичну історію України в XX столітті. Підготував до видання джерельні матеріали до історії України в XX столітті.

Марта Богачевська-Хом'як — опрацював історію жіночих рухів в Україні (XIX і XX століття).

Олександр Домбровський — опрацював монографію, присвячену ранній історії України. Готує переклад Геродотової Скитії.

Теодор Мацьків — виготовив англійську працю про Івана Мазепу в англійських сучасних джерелах і літературі. Це видання появиться з рамни УІТ.

Ярослав Падох — опрацював монографію про Лева Окіншевича.

Олександр Оглобин — опрацював нариси української модерної історіографії.

Орест Субтельний — опрацював англійську історію

України (ілюстровану).

Василь Омельченко — редагує працю Дмитра Дорошенка про Гетьмана Петра Дорошенка, готує бібліографію Дмитра Дорошенка.

Богдан Цюцора — готує праці, присвячені ролі української парламентарної репрезентативі в Австро-Угорській державі.

Дмитро Штогрин — працює над студією про Ф. Савченка і збирає матеріали до другого випуску українського біографічного довідника.

Від Редакції: Просимо усіх членів УІТ надсилати інформацію про їхню наукову працю (видання, участь у конференціях тощо).

ВИДАННЯ УІТ

Недавно появилася „Нарис ранньої історії України—Русі“ д-ра Степана Мішки за редакцією д-ра Олександра Домбровського (Нью Йорк, УІТ, 1982, стор. 226, ціна 15 амер. дол.). Цей обширний нарис ранньої історії України опрацюваний в дусі нової історичної схеми, в якій увага присвячена автохтонному русько-українському етносу.

У 1982 році появилася „Автобіографія Михайла Грушевського“ з 1926 року за редакцією д-ра Любомира Винара (ціна 6,50 дол.). Ця передплатників „Українського Історика“ 5 дол.). Працю видано обмеженим накладом.

До друку здало англійську працю д-ра Т. Мацькова про Гетьмана Івана Мазепу в англійських історичних джерелах і літературі. На покриття друку цієї цінної праці збираються добровільні жертви.

Видавничий Фонд УІТ

БУДІВНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРИЧНОЇ НАУКИ

Реалізація науково-видавничих планів УІТ повністю залежить від матеріальної допомоги наших прихильників і доброзичливих громадян та установ.

Управа УІТ вдячна усім жертводавцям за виrozumіння і допомогу. Вони — правдиві будівничі української історичної науки.

Фундатори УІТ: Тетяна і Ярослав Романишин (Торонто) — 1500 дол.; інж. Василь Мацьків (ЗСА) — 1000 дол.; Денис Мацьків (ЗСА) — 500 дол.

Меценати УІТ: мгр Мирон Приймак — 300 дол.; д-р Теодор Мацьків — 300 дол.; д-р Роман Лісок — 200 дол.; Інджект Молд — 300 дол. Добродії УІТ: Українська Кредитова Спілка (Торонто) — 150 дол., Михайло Мацьків — 250 дол.; д-р Орест Рижий — 200 дол.; д-р Юліан Мовчан — 100 дол.

Ярослав Дацьків склав 100 дол., відзначаючи світлу пам'ять бл.п. Івана Дацьків.

По 50 дол. склали: Іван Світ, Богдан Цюцора, Станислав Дворян, д-р Г. Пінюта, В. Кліш, А. Яременко, Кредитова Спілка в Чикаго, Кредитова Спілка „Певність“ у Чикаго і Д. Яременко — 55 дол.

По 35 дол. склали: П. Мацюк і Григорій Лозинський. По 30 дол. склали: Ігор Каменецький, М. Петренко, В. Винний і Ірина Дувако.

По 25 дол. склали: Архипіскуп Марко Гундяк, П. Куриленко, Ю. Кужіль (в пам'ять пані О. Судач за ОУН в Австралії) та Українське Національне Об'єднання (УНО) в Саскатуні.

По 20 дол. склали: І. Дяків, О. Морозевич, М. Верб'яний, проф. В. Бойко й о. д-р О. Баран.

По 10 дол. склали: о. М. Харина, Василь Надрага, Р. Іванчук, В. Гогутяк і Б. Чемеринський.

По 5 дол. склали: М. Халаліс, д-р С. Стецур, інж. І. Кохановський, М. Хом'як, д-р І. Гелета, Надія Дейчаківська, Володимир Стожарський і проф. В. Бакум.

Інші датки: по 14 дол. — Лариса Музичка і Г. Лех; Ірина Турченко — 6 дол.

Усім жертводавцям щиро дякуємо. Фундатори і меценати УІТ стають членами Товариства на все життя і одержують вєсь час „Українського Історика“.

ЧЛЕНСТВО УІТ

Наші втрати

З великим сумом повідомляємо українське громадянство, що відійшли у вічність члени УІТ: бл.п. д-р Михайло Тимків (2-го лютого 1982 р.) бл.п. д-р Кость Варварів (6-го червня 1982 р.), бл.п. д-р Роман Кос (30 травня 1982 р.). Родинам покійних складаємо найглибше співчуття.

Петро Стерчо (ЗСА), інж. Андрій Качор (Канада), Оля Тимциорак (ЗСА), мгр В. Кульчицький (ЗСА), Володимир Кордуба (ЗСА), Іван Нарберт (Канада), д-р Б. Заричний (ЗСА), д-р Лев Гавриль (Австралія), Анна Біленька (ЗСА), Леонтинна Заричка (ЗСА), інж. Роман Бігун (ЗСА), д-р Степан Войтович (ЗСА), проф. Касія Тулубський (ЗСА).

Членами на все життя стали: Ярослав і Тетяна Романишин (Торонто), мгр Мирон Приймак (Чикаго) і д-р Т. Мацьків (Акрон).

Нові члени.

(Цей список охоплює членів і прихильників УІТ: Павло Баб'як (ЗСА), д-р

Тих осіб, що бажають вступити в члени-прихильники УІТ, або передплатити „Українського Історика“ і скласти добровільну пожертву, просимо вповніти залучений внизу листок:

Листок УІТ

Ім'я і прізвище: _____ (англійською мовою)
Адреса: число дому, назва вулиці: _____
Місто: _____, степ/провінція: _____, зіп. число: _____
У залученні пересилаю передплату на „Українського Історика“ в сумі: _____
Пересилаю добровільний даток в сумі: _____

Разом: _____

Чеки або грошові перекази виставляти на УІТ або „Українського Історика“.

Редагує: д-р Олександр Домбровський.
Адреса: 16 Clinton Terrace, Jamaica, New York, N.Y. 11432.

У вічну дорогу Петрові Оришкевичеві

У вівторок, 5-го жовтня 1982 року, несподівана і сумна вістка до глибини зворушила українську громаду Метрополії Вашингтону, Д. К.

У той день після короткої, але тяжкої недуги відійшов у вічність неструджений виховник української молоді, видатний педагог, вчений і громадянський діяч д-р Петро Юрій Ізидор Оришкевич.

У розгари праці, із планами на майбутнє, зі сталою волею поборювати всі перешкоди, що рясно стелилися на його життєвому шляху, з безсумнісним переконанням про правильність своїх поглядів і чинів Покійний, хоч на 73 році життя, не хотів переходити на вигідне життя смертної.

Працювати для нації, для громади, а передусім для української молоді — це були ідеї, яким д-р Оришкевич присвятив все своє життя.

Народився П. Оришкевич 29-го квітня 1909 року в містечку Олеську, Західна Україна. Батько його Семен був судовим урядником, а мати Кароліна з Денишуків зашпили християнські засади і патрістичні почування своїм дітям (а їх було всіх восьмеро), в тому ж молодому Петрові.

У народній школі вчився він у рідному Олеську. Клясику гімназії закінчив у Львові у філії державної гімназії в 1928 році. Того ж таки року вписався на навчання у Львівський університет, де студіював географію, природу і топографію. В 1933 році здобув диплом магістра філософії. Відбувши в Перемишлі вчительську практику, Покійний вчителював у середніх школах Львова, Золочева, Ділігину. Німеччина, а від 1955 до 1974 років — у Вашингтоні, Д. К., в Школі Українознавства, де був директором і з великою посвятою організував і розбудовував навчання у цій школі. Під його керівництвом школа дістала акредитацію Метрополії цього стейтського уряду.

Його участь в регіональному збірнику Золочівщини, що в 1982 році появилася в Торонто, причинилася чимало до успіху цього видання.

До останньої хвилини свого життя св. Петро Оришкевич не опускав пера. Він планував ще видати підручник економічної географії України, який вже майже закінчив; підготував та-

кож матеріали до 25-літнього ювілею Осередку НТШ у Вашингтоні, який хотів гідно відзначити.

На жаль, не довелося йому закінчити діла. У вівторок, 5-го жовтня 1982 року, о год. 2:10 перестало битися серце д-ра П. Оришкевича.

При смертному ложі були присутні дружина Покійного Ярослава і син Яромир, що є дентистом в Міннісоті.

Молитви провів д-р Яромир, Покійний, заосмотрений Святими Тайнами, відійшов у вічність.

Похоронні обряди почалися Парастасом 8-го жовтня м.р. в похоронному заведенні Гайнс-Ріналді Силвер Спрінг, Мл.

Похорон і Служба Божя в каплиці похоронного заведення почалися 4-го жовт-

ня в 9-й год. ранку. Каплиця ледве могла вмістити ва-

шінгтонців і позаміських гостей, що численно прийшли засвідчити свою пошану і віддати останню прислугу д-рові Оришкевичеві. Похоронні відправи відслужили священники — о. Іван Оришкевич, найстарший брат Покійного, о. Петро Шавель, парох церкви Пресвятої Родина у Вашингтоні, о. Тарас Лончина, настоятель церкви Св. Трійці у Мериленді, який проводив похоронні відправи і виголосив прощальні слова.

Зворушливо і вміло гарно співав „ad hoc“ зложений хор під проводом інж. Петра Круля і д-ра Євгена Гіля.

Довга валка автомобілів відправляла св. П. Оришкевича на місце вічного спочинку, яким став для нього новонабутий український національний цвинтар-па-

мятник у Вашингтоні. Над відкритою могилою промовляв Теодор Царик, попрацювавши Покійного від місцевого УКК-і колишніх студентів гімназії у Ділігінні, де колись навчав св. П. Оришкевич, а Царик був його учнем.

Після похорону зібралася родина, представники місцевих організацій і гості в залі Пресв. Родина у Вашингтоні, щоб традиційними поминками закінчити сумні обряди.

Гризу приготував Ю. Тим, членкиня парафії. При сутніх було коло 130 людей. Проводив поминками брат Покійного з Брукліну д-р Осип Оришкевич.

Від НТШ прощали св. П. Оришкевича д-р Юрій Старобольський, голова Осередку, і д-р Ляріон Калинеч, член Відділу співпраці. Обидва промови підкреслили поважні заслуги Покійного для НТШ у Вашингтоні.

В особі д-ра Петра Оришкевича відійшла людина ідеї і праці. Заступити прогалину, яку залишив по собі Покійний, не буде легко.

Весь обряд похоронів був фільмований на звукофільмі братанком Покійного Юрієм Оришкевичем з Клівленду.

Замість квітів на могилу Покійного склали датки:

на „ЦЕРКВУ в ПОТРЕБІ“:

по 25.00 дол. — Мирослав і Наталка Головаті, д-р Іван і Олександра Кизики, Лев і Оріс Маркові, інж. Андрій і Зірка Рудики, Ірина і Марта Рудики, о. крил. Володимир і Стефа Тарнавські, ред. Омелян і Олександра Тарнавські; по 20.00 дол. — інж. Ігор і Віра Вальницькі, мгр. Стефан Воланський, о. Роман Големба, інж. Мирон і Христина Мельники; по 10.00 дол. — Михайло і Ірина Бойки, Іван і Василіна Гусики, Василь і Євгенія Добчанські, Микола і Ольга Духновські, Галина Маркія, Володимир і Осип Масляни, мгр. Олег і Надія Микити; по 5.00 дол. — Прокіп і Меланія Дитюки, Євген і Ліда Козіпи, Євстахія Матвієнко, Іван і Марія Соми, Василь і Марія Юрецькі.

Разом переслано до диспозиції Блаженнішого Патріарха Йосифа І. 350.00 дол.

на ФОНД ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА НТШ склали:

по 50.00 дол. — Мирослав і Наталка Головаті, Богдан і Галина Маркові, о. крил. Богдан і Володимира Смики, д-р Роман і Ліда Смики, о. крил. Володимир і Стефа Тарнавські, Омелян і Олександра Тарнавські; по 30.00 дол. — Михайло і Марія Стирники; по 25.00 дол. — Андрій Головатий, Мотря Головатя, Уляна Головатя, Лев і Оріс Маркові, о. Роман і Марта Набережні, Михайло і Дарія Савки, Андрій і Оксана Тарнавські, Марія Тарнавська, Мирон і Оксана Тарнавські, Юрій Тарнавський; по 20.00 дол. — Михайло і Віра Гусики, Анастасія і Неоніла Пашковські, Ірина і Марта Рудики, Юрій і Уляна Тарнавські, Володимир і Лілія Фіццаловичі; по 15.00 дол. — Володимир і Стефа Березовські, Йосиф і Ростислав Яхницькі; по 10.00 дол. — д-р Роман і Стефа Барановські, проф. Мирослав Борисюк, Василь і Євгенія Добчанські, Віра Карні, Ольга Шкляво; 5.00 дол. — Євген Козіпи.

Разом \$765.00

Різниця курсу пожертв в амер. долларах \$40.35

Вплачено до каси Патронату НТШ Сарсель в Торонто (в канадських долларах) \$805.35

УСІМ ШАНОВНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРА ПОДЯКА.

25-річчя 2-го Відділу ООЛ

П'ятого грудня 1982 року в Народному Домі в Йонкерсі відзначено 25-річчя існування 2-го Відділу Організації Оборони Лемківщини, у присутності 250 гостей і членів цієї заслуженої допомогової організації.

Та щоб як слід оцінити працю ООЛ, треба повернутися до 1957 року, до відносин, які панували між нашою громадою і як дійшло до того, що лемки, котрі почувалися українцями, відчули потребу організуватися і спільно не тільки поборювати московсько-комуністичне, але й байдуже жисті решти громадянства в нашій справі.

До Йонкерсу в початках 1950-их років прибуло до сорока людей з різних частин України, а головним чином із Галичини і Лемківщини. Більшість з них були в молодому віці та у вислуді Другої світової війни опинилися у Німеччині і Австрії, де маючи можливість повернутися у свій край, емігрували в широкій світ, найбільше до ЗСА і Канади.

Новоприбулі імigrанти застали в Йонкерсі греко-католицьку церкву св. Михайла, два громадські клуби і товариства, засновані старшою генерацією, котра прибула сюди перед і після Першої світової війни, здебільшого з Лемківщини.

А що тоді діялося на Лемківщині? Замінене в пустелю, зруйнована московсько-польськими опришками, а братів і сестер виселено і розкинуто на західних поміських землях. З краю приходили листи, повні розпачу й жалю за втрачену землю і маєтки в рідних селах і містах. Що ж ми тут могли зробити? Ми знали, що мусимо допомогти їм матеріально і морально, щоб наші земляки могли перетримати цю трагедію, якої не знала ніяка частина України в тому часі.

І так 30-го червня 1957 року в залі школи св. Михайла в Йонкерсі відбулися перші організаційні збори 2-го Відділу ООЛ в присутності 80 осіб. Місцевий парох о. Клод відкрив збори молитвою, а першим головою став Іван Сивик (обидва вже відійшли у вічність). Головним, так би мовити, рушієм ініціатором був ред. Степан Женецький, а допомагали йому Петро Русинко, Юрій Ковальчик, Іван Пеціяк, Іван Гонза, Іван Гончак, Теофіл Ропицький, Семен Гаврильчак і Петро Куріло. І не дивно, що ті самі люди працюють для ООЛ донині, крім кількох, котрих Господь покликав до себе.

Минають роки напруги праці — висилки пачок, фондів на відбудову церков і студентам на Лемківщині, а також допомога поворотцям із західних земель в рідні гори Карпати. Потреби великі, фондів так мало, а хочеться якнайбільше зробити.

Ті самі люди, які заснува-

ли наш Відділ ООЛ також зацікавлені та відносно майже всі відділи ООЛ в метрополії Нью Йорку і в Канаді.

Бувши у дружніх зв'язках з організаціями Визвольного Фронту — СУМ, ООЧ СУ, УПА і братськими безпеченими установами, ми їм допомагали у потребі. Коли зайшла потреба закупити строї для дітей в СУМ, то ми були першими, що весь дохід із забави призначили на ту ціль; це саме було і пам'ятником Т. Шевченка. Коли побудовано нову церкву св. Михайла, то наш Відділ був фундатором дзвонів на суму 5,000 доларів, мавши на увазі, що ніхто інший, а власне лемки збудували ту церкву перед Першою світовою війною.

Почав виходити місячник „Лемківські Вісті“, завдяки ред. С. Женецькому і Юрію Ковальчику, друкарю по фаху. Видано також книжки „Наша національна назва“ ред. Степана Женецького і „Лемківщина з боротьби за об'єднання з Україною“ авторства Івана Красовського.

Важливим завданням нашим було притягнути до української громади якнайбільше кількість лемків і не допускати, щоб вони перейшли до Лемко-Союзу, котрий має тут свій центр, що поширює чужі і ворожі наміри співпраці з Москвою. Бувши одного разу присутнім на пікніку „Русалка“ в Лемко парку в Монро, я побачив як запрошували за почесний стіл і вишановували представників так званої союзовської України і Польщі. Ті люди, мабуть, у молодшому віці — сорокових і п'ятидесятих років — добре вислужилися у військових комуністичних частинах, бо

лишайся ні на покращання або ремонтування приміщень, ані на добудовування.

Цьогорічний апель провадився зверненнями до вибраних осіб, яких просилося жертвувати по 100 дол. і більше. Багато пожертв отримано в сумі 1,000 дол., а декілька навіть у сумі 10,000 дол.

Збірка провадиться під наглядом Владимира Василя, якому допомагає комітет, очолений Йосифом Лісогом, у такому складі: Володимир Борисевич-Бойд, Вілліам Чолій, Володимир Дармопрій, Уляна Дячук, Дмитро Григорчук, д-р Михайло Гук, Степан Ярема, Іван Когут, Юліан Куляс, Володимир Квас, Ольга Моначирська, Михайло Нагірний, Михайло Насевич,

Іван Олексин, Вілліам Полєвчак, д-р Ілля Прончик, Степан Скубик, Мирон Сурмач, Михайло Терпак і Стефанія Вовчак.

Приятелів і прихильників Семінарії заохочується до жертвування на Фонд, відставлення певної суми для нього в завіщаннях та заохочування рідних і знайомих до подібних починів. Всі пожертви на Семінарію Прибутковий Фонд можна відраховувати від особистого прибутку, на який платиться федеральний податок.

В деяких випадках компанії дорівнюють пожертву працівника власною пожертвою на ту саму ціль. Про можливість таких компанійних пожертв слід у кожному випадку довідатися.

Пожертви можна вислати на адресу: Saint Basil College Seminary Endowment Fund., Bishop Chancery 161 Glenbrook Rd., Stamford, Conn. 06902.

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдоржогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСА

бл. п.

ІВАНА ТАРАСА КОСОВИЧА

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в середу, 12-го січня 1983 р., о год. 8-й ранком в церкві св. Михайла в Нью Гейвені, Конн.
Просимо Рідних і Знайомих помолитись за душу Покійного.

Дружина — МАРІЯ ЯРОСЛАВА
Син — БОГДАН з дружиною МАРИАННОЮ
і доньками ЛЯРИСОЮ, НАДІЄЮ
і ТАМАРОЮ
Дочка — АННА

Замість квітів на могилу Покійного склали датки:

на „ЦЕРКВУ в ПОТРЕБІ“:

по 25.00 дол. — Мирослав і Наталка Головаті, д-р Іван і Олександра Кизики, Лев і Оріс Маркові, інж. Андрій і Зірка Рудики, Ірина і Марта Рудики, о. крил. Володимир і Стефа Тарнавські, ред. Омелян і Олександра Тарнавські; по 20.00 дол. — інж. Ігор і Віра Вальницькі, мгр. Стефан Воланський, о. Роман Големба, інж. Мирон і Христина Мельники; по 10.00 дол. — Михайло і Ірина Бойки, Іван і Василіна Гусики, Василь і Євгенія Добчанські, Микола і Ольга Духновські, Галина Маркія, Володимир і Осип Масляни, мгр. Олег і Надія Микити; по 5.00 дол. — Прокіп і Меланія Дитюки, Євген і Ліда Козіпи, Євстахія Матвієнко, Іван і Марія Соми, Василь і Марія Юрецькі.

Разом переслано до диспозиції Блаженнішого Патріарха Йосифа І. 350.00 дол.

на ФОНД ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА НТШ склали:

по 50.00 дол. — Мирослав і Наталка Головаті, Богдан і Галина Маркові, о. крил. Богдан і Володимира Смики, д-р Роман і Ліда Смики, о. крил. Володимир і Стефа Тарнавські, Омелян і Олександра Тарнавські; по 30.00 дол. — Михайло і Марія Стирники; по 25.00 дол. — Андрій Головатий, Мотря Головатя, Уляна Головатя, Лев і Оріс Маркові, о. Роман і Марта Набережні, Михайло і Дарія Савки, Андрій і Оксана Тарнавські, Марія Тарнавська, Мирон і Оксана Тарнавські, Юрій Тарнавський; по 20.00 дол. — Михайло і Віра Гусики, Анастасія і Неоніла Пашковські, Ірина і Марта Рудики, Юрій і Уляна Тарнавські, Володимир і Лілія Фіццаловичі; по 15.00 дол. — Володимир і Стефа Березовські, Йосиф і Ростислав Яхницькі; по 10.00 дол. — д-р Роман і Стефа Барановські, проф. Мирослав Борисюк, Василь і Євгенія Добчанські, Віра Карні, Ольга Шкляво; 5.00 дол. — Євген Козіпи.

Разом \$765.00

Різниця курсу пожертв в амер. долларах \$40.35

Вплачено до каси Патронату НТШ Сарсель в Торонто (в канадських долларах) \$805.35

УСІМ ШАНОВНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРА ПОДЯКА.

В Сороковий день смерті

бл. п.

ІРЕНИ з ШУХЕВИЧІВ ЛЮБЧАК

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, 16-го січня 1983 року, о год. 12-й дня в церкві св. Ів. Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.
і у соборі Пресв. Родина у Вашингтоні, Д. К., о год. 11-й перед полуднем.

Про молитви за спокій душі Покійної просять —

РОДИНА і ПРИЯТЕЛІ

САЛЮТ!

Побратимові і Командирів
бл. п. пор.

ЮРКОВІ ЛОПАТИНСЬКОМУ-КАЛИНІ

(ПОЛКОВНИКОВІ УПА)

який відійшов від нас 16-го листопада 1982 року.

Велимишановий Дружині Анні та Рідні складаємо наші глибокі співчуття.

Побратими з „Нахтігаль“ (ДУН)

У невимовному смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 9-го січня 1983 року, трагічно загинув в автомобільній катастрофі, на 25-му році життя, наш Найдоржчий СИН, БРАТ і СЕСТРИНОК

бл. п.

інж. РОМАН ІВАНЧИШИН

член Пластового Куреня „Хмель“

ПАНХИДИ відбудуться 11-го і 12-го січня 1983 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Riverside Funeral Home, 5044 Broadway, New York, N.Y. (коло 214 вул.).

ПОХОРОН відбудеться 13-го січня 1983 р., о год. 9-й ранку з того ж похоронного заведення до церкви Покрова Преч. Діви Марії в Бронксі, Н. Я., а відтак на цвинтар св. Духа в Емптонбургу, Н. Я.

Горем прибиті:

Батьки — ВАСИЛЬ і ІРИНА
сестра — МАРТА
Ближчі і далішня Родина в ЗСА і Канаді

Український Інститут Америки

ДРУГИЙ КОНЦЕРТ

зі серії українських композиторів

КОНЦЕРТ КАМЕРНОЇ МУЗИКИ

„КАЛИНА“ Trio:

Галина Стрілець Скрипка
Нестор Цибірський Віолончель
Томас Гриньків Фортепіано

ПРОГРАМА:

1. КОСЕНКО: а) Драматичний етюд; б) Інтродукція і пролог до п'єси „Святого мигдалю“ І. Кочерги.
2. В. БАВРИНСЬКИЙ: Соната для віолончелі і фортепіано (ліс моль). а) Grade Allegro; б) Adagio Molto; в) Allegro Moderato.

Перерва

3. Н. НИЖАНКІВСЬКИЙ — Trio Е-моль: а) Allegro con Moto; б) Tempo Giusto Rubato con Dolore; в) Allegro con Brío.

Неділя, 16-го січня 1983 р., год. 4-та по пол.
Ukrainian Institute of America, Inc.
2 East 79th Street • New York, N.Y. 10021

Український Конгресовий Комітет Америки в Дітроїті

запрошує Українську Громаду нашого міста й околиць на

СВЯТКОВЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОСТІ

СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Неділя, 23-го січня 1983 р., 3-тя год. по пол.

Аудиторія Фітцджералд Гайскул

Росен Роуд і 8-та Мілья
У ПРОГРАМІ:

Д-р РОМАН РАХМАННІЙ Святова промова
ПАВЛО ПЛІШКА Бас-баритон,
сопіст Метрополітаної Опери, Нью Йорк
ТОМА ГРИНЬКІВ Піаніст-віртуоз, Нью Йорк
Спонсорські квитки набувати в членів Ділового Комітету, а зазначені в наших Кредитівках і при касі в день імпрези.

Українська Автокефальна Православна Церква-Катедра св. Трійці, 558 Брун вул. в Нью Йорку, Н. Я.

повідомляє, що

в неділю, 16-го січня 1983 р., після Служби Божої, о год. 1-й по пол.

відбудеться

КОНЦЕРТ КОЛЯДОК і ЩЕДРИВОК

Співатиме Катедральний Хор під диригентурою п-ні Валі Наливайко

Після Концерту в церковній залі — ЧАЙ та СОЛОДКЕ.

Прибуде також на це свято „ДІД МОРОЗ“.

ВСІХ СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄМО.

ПАРАФІЛЬНА РАДА

Настоятель Парафії о. протопресвітер АРТЕМІЙ СЕЛЕПІНА

АДРІАН БОГДАН КАРМАЗИН

професор коледжу в Лорейн, Огайо.

упокоївся по довгій і тяжкій недузі дня 6-го січня 1983 р., на 47-му році життя.

о. ВОЛОДИМИР — батько
ВІРА — сестра з дітьми і чоловіком
діти:

АДРІАН ВОЛОДИМИР — син
РОКСОЛІНА й АНІЗІЯ — доньки
та ближчі й далішня Родина

ПОХОРОН відбудеться 10-го січня 1983 р. з церкв св. Іоасафа та Пармі в цвинтарі св. Петра й Павла в Пармі.

ВІЧНА ІОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів, просимо складати жертви на будову церкви св. Іоасафа та Пармі.

Літопис...

(Продовження зі стор. 6)

інських людей, а в тому епіскопі, священників, монахів та провідних осіб українського Євангельського руху. В даному випадку більшості людей, які розправлялися на очах цілого так званого культурного світу жорстоко з християнством і разом із українською національністю, бо наші Церкви є стисло пов'язані з нашим народом і мають виразно національний характер.

Саме тепер, коли розгортаються приготування до нашої 1000-літньої річниці, слід пригадати збірним і опрацьованим фактологічним матеріалом Заходів, скільки жертв довелося зложити українській національній спільноті у змаганнях з воюючим безбожництвом московсько-советського стилю за збереження християнської віри й цивілізації на Сході Європи. В той спосіб пригадаємо Заходів, що Україна є реальним забороном християнської цивілізації на Сході Європи. Нехай знає Царгород, хто криється за маскою за московським патріархатом. Нехай знає Ватикан, що варті розмови в душі єкуменізму з російськими духовниками, зодганеними в ряді послужних підголосками московсько-советського режиму. Нехай знають наші протестанти зі Світової Ради Церков разом з Білі Гремом й багатьма іншими проповідниками з Біблією під пахом, які рівночасно братаються з підсоветськими „православними братами“, що простягнені до них червона рука вимордувала мільйони невинних християн українського роду включно з жертвами штучного вивороченого голоду в Україні.

Було б далеко розуміти і стичнішим потягненням для світової церковної політики, коли б у зв'язку з 1000-літнім ювілеєм офіційного прийняття християнства в Русі-Україні Царгород остаточно визнавав юридично-канонічному аспекти Українську Православну Церкву в діаспорі як окрему еклезіастично-національну одиницю в сім'ї Православних Церков, а Ватикан затвердив остаточно Патріархат Української Католицької Церкви в душі християнської любові, пошанування національного принципу та призначення за незчисленні жертви, що їх понесла й понесе далі катакомбна Українська Католицька Церква на рідних землях. Треба льюбною пригадати Царгородові й Ватиканові та Світової Раді Церков, що відомі в діаспорі політики є вічно зобов'язані принципі Христової Науки й Божої справедливості. Бо жестивний Учитель з Назарету не кермував „високою“ політикою й калькуляціями, а „чинив волю Отця“.

Компетентні чинники наших Церков мусять безумовно діяти максимально в тому напрямі саме тепер, використовуючи нагоду 1000-ліття, що його не можуть поминати мовчанкою Царгород і Ватикан. Там є також прихильні нам люди, треба лише допомогти їм звільнитися від ілюзій „єкуменічних реалітетів“, пов'язаних з діяломом з московським патріархатом. Крім того належить подбати, щоб Ватикан і Вашингтон випустили поштовий значок з нагоди нашої 1000-літньої річниці до того, як Вашингтон випустив поштовий значок з нагоди ювілею християнізації Польщі. Це й є поступати в зв'язку з 1000-літтям, які стукотять наші двері до дверей нашої національної свідомості й політичної зрілості.

Актив Українського Історичного Товариства здає собі справу зі завданням, які належними на нього нашіми обставинами в добі, коли ворог хоче відверти нашому

народові зі серця любов до Бога й батьківщини. В плані УІТ є порозуміння з Проводами наших Церков і науково-культурних Установ та працювати разом з ними

Олександр Домбровський

Нові випуски „Українського Історика“ за 1982 рік

Новий випуск „Українського Історика“ (ч. 1-2 за 1982 р.) з'являється з деяким запізненням через певні ускладнення в мюнхенській друкарні і за це прохаємо вибачення. Дане число вже зложено і в короткому часі буде розіслане усім передплатникам. Зміст числа 1-2, 1982: Дмитро Дорошенко: „Що таке історія Східної Європи?"; Олег Герус: „Маніфестація козацької ідеї в модерній історії України“ (англомовна стаття); Ігор Зелік: „До питання взаємовідносин між історією та соціологією“. Історична документація — Юрій Бадзьо: „Знищення і русифікація української історичної науки в Україні“. Грушевська — Любомир Виняр: „Матеріали до біографії Михайла Грушевського“. Дискусія — Олександр Домбровський: „Що таке історія України?“. Рецензійні статті — Марко Антонович: „Ювілейне видання УНІГУ“ (випуск присвячений проф. О. Прицакові). Крім того в окремому розділі

„Огляд-рецензії“ поміщено критичні рецензії на історичні видання українською, німецькою, англійською, польською і російською мовами. Наукова хроніка подає важливі інформації про українське наукове життя за 1982 рік.

Число 3-4 „Українського Історика“ за 1982 рік уже зложено до друку. Це число присвячене 100-літтю з дня народження трьох визначних українських істориків: Дмитра Дорошенка, Вячеслава Липинського і Михайла Слабченка. Дослідження наукової спадщини цих трьох істориків подане в статтях Олександра Оглоблина, Богдана Виняра, Марка Антоновича і Любомира Виняра. Окремий розділ присвячено 100-літтю українського поселення в Канаді з працею сенатора Павла Юзика. Також у ч. 3-4 друкується стаття Ярослава Падюха, Ігоря Камеєньського, Олександра Барана та інших дослідників. Це число містить у собі багатий рецензійний відділ і хроніку наукового життя.

Сторінка Сеньйорів...

(Закінчення зі стор. 5)

2. КОНФЕРЕНЦІЯ СЕНЬЙОРІВ УКРАЇНСЬКОГО БРАТСЬКОГО ГОЮЗУ

На З'їзді сеньйорів УБСоюзу на „Верховині“ в червні 1981 року створено Секцію Сеньйорів УБС з завданням аналогічними до нашого Об'єднання. Головою обрано С. Віхара, а заступником — Харину. Цього року у місяці вересні відбулася річна Конференція Секції Сеньйорів УБС, сполучена з семінаром, в якому взяли участь спеціалісти різних дія-

нок, що мають відношення до справ і проблем сеньйорів. Секція має свій Будівельний комітет, який планує побудову кондомініальних будинків на „Верховині“, подібно як УНС на Союзівці.

3. ІНСТИТУТ ГЕРОНТОЛОГІЇ В КИЄВІ

В Києві при Академії наук існує єдиний на терені СС-СР Інститут геронтології, оснований в 1958 році. Учені Інституту досліджують усі проблеми, зв'язані зі

старінням людського організму, та розпрацьовують заходи, спрямовані на запобігання передчасній старості та на продовження повноцінного життя.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

Сеньйори в Америці, об'єднані в різних організаціях, творять велику силу, з якою мусять рахуватися законодавчі й адміністративні чинники. І так відомо, що Адміністрація президента Регана, здійснюючи програму обмеження державних витрат, мала на думці зменшення пенсій соціального забезпечення, зокрема хотіла анулювати додатки, зв'язані з піднесенням коштів проживання в наслідок зросту інфляції. Вчасно й рішучі протести зорганізованих сеньйорів та наслідок зжиття сили сеньйорів у акції.

Ми, українські сеньйори, не повинні відставати в справі самоорганізації. На жаль, серед наших сеньйорів помічаються тенденції — стояти осторонь з боку і не брати участі в організованому житті сеньйорів.

Ми знаємо, що велика кількість сеньйорів є активні у відділах УНСоюзу, багато з них брали участь в останній Конвенції УНСоюзу в Рочестері. Але серед них вкорінилася чомусь помилкова думка, нібито до Об'єднання повинні належати виключно неактивні члени УНСоюзу.

Цю нагайну настанову до Об'єднання треба перебороти. Об'єднання хоче згур-

тувати усіх сеньйорів, тобто усіх тих членів УНС, які закінчили шістьдесят років життя, а в першу чергу — активних у відділах і територіальних об'єднаннях відділів УНС. Справи сеньйорів і їх потреби повинні лежати на серці самих сеньйорів насамперед. Тільки через сильну організацію можуть сеньйори досягти своїх суспільних цілей та мати більший голос у справах УНС та у громадстві взагалі.

Сеньйори! Не марнуйте і не закопайте нашого найбільшого скарбу, яким є наш довголітній життєвий досвід, але поставимо його на службу нашій спільній справі. Ставаймо членами Об'єднання та берімо активну участь у здійсненні його проєктів. Ставаймо на шлях самопомогти й творімо клуби сеньйорів по осередках. Приїжджаймо на річні з'їзди сеньйорів на Союзівці і спільно радимо про наші справи. Нехай ні один сеньйор не залишиться поза своїм Об'єднанням.

Нижче подаємо форму заяви вступу в члени Об'єднання і просимо усіх сеньйорів, які ще не стали членами Об'єднання, щоб вповнили заяву разом з вкладкою переслати на адресу нашої фінансової референтки. Вкладка лишилась незмінною — два долари річно. Адреса фінансової референтки така: Mrs. Helena Chornopaz, 1213 Rony Road, Union, N.J. 07083

ТВОРИМ СИЛУ СЕНЬЙОРІВ

Заява вступу в члени Об'єднання Сеньйорів УНС:

Ім'я і прізвище.....
Число дому.....
Місцевість.....
Число телефону.....
Відділ УНС.....
Стать..... Зіп.....
Дата уродження.....
Підпис апліканта.....
Дата виповнення заяви.....
Просимо виставити чек або „мої ордер“ на: Association of UNA Seniors.

РІЧНИКИ „МИ Я СВИТ“
1982 або попередній по 4.00 дол.
ART GALLERY
R.R. 2, Niagara Falls
Canada L2E 6S5

Ельза Косак
ХЛОПСКИЙ РОЗУМ
Сторінок 229
Ціна \$12.50, пересилка 1.00 ам. дол.
Мешканці штату Нью Джерсі зобов'язані 6% ставити податку. ЗАМОВЛІТИ:
"SVOBODA" BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

„Кво вадіс“...

(Закінчення зі стор. 2)

ним Зелених, які, як зазначено вище, гостять антіамериканські і майже відверті просоветські гасла. Якщо соціалісти не здобудуть у березні абсолютної більшості, вони можуть піти на якусь угоду із Зеленими, що може цілковито змінити всю дотогочасну політику Німеччини супроти Америки і НАТО. Деякі висловлювання соціалістів наводять різні оправдані здогадки. Наприклад, вони закликають канцлерів Колевів, що він є безкритичним відбирателем наказів з Вашингтону. Вони теж при кожній нагоді підкреслюють необхідність домовлення із СС-СР: останні пропозиції Андропова (про зменшення советських ракет в Європі до кількості таких ракет англійських і французьких), що їх рішуче відкинули Америка, Англія і Франція, а також і уряд Коля, — ці пропозиції Андропова соціалістичний лідер Брандт і інші соціалісти вважають за можливі, як базу для дальших розмов.

Які перспективи щодо укладу політичних сил у Німеччині після виборів у березні 1983 року? Якщо ліберали не досягнуть 5 відсотків голосів виборців, то християнським демократам залишатиметься тільки одна шанса: здобути для себе абсолютну більшість. Якщо ні, тоді постає питання, чи абсолютну більшість зможуть здобути соціалісти і чи відстануть до Боннського парламенту партія Зелених. Це останнє було б найгіршою перспективою, бо тоді соціалісти, якщо не матимуть абсолютної більшості, матимуть перед собою спокус утворити уряд при такій чи іншій підтримці Зелених.

Що є в межах можливого? Після виборів у Гамбурзі (де соціалісти здобули абсолютну більшість, хоч це, правда, їхня твердиня, де вони десятиліттями мали владу у своїх руках, а ліберали не пройшли до парламенту і при значних втратах також для християнських демократів) ніхто не ризикне робити якіхось цілком певних прогнозів: може бути абсолютна більшість християнських демократів, може бути така ж абсолютна більшість для соціалістів, можуть також відстануть до Боннського парламенту Зелені і навіть ліберали (хоч це є найменш правдоподібно). В кожному разі, якщо уряд в Бонні

ПІСЛЯ БЕРЕЗНЯ 1983 РОКУ БУДЕ В РУКАХ СОЦІАЛІСТІВ (З ПІДТРИМКОЮ ЧИ І БЕЗ НЕЇ ЗЕЛЕНИХ), ТО ЦЕ МОЖЕ ОЗНАЧАТИ ВЕЛИКИЙ ВПЛИВ НА СВІТОВУ ПОЛІТИКУ, НА ПОЛІТИКУ ЗАХІДНОГО, Т. ЗВ. ВІЛЬНОГО СВІТУ.

Накінцеві варто ще сказати кілька слів про дальшу роллю нинішнього голови Баварського уряду, Штрауса, відомого противника советської гегемонії у світі. Він почуває себе цілком добре в Баварії, бо тут він безконкурентний. Але його замилування в світовій політиці і великі політичні здібності кличуть його радше до відорвання ще міроюгідної ролі в Бонні. Єдиний гідний для нього пост — це віцеканцлерство і міністерство закордонних справ, про що відверто вже тепер пише німецька преса. Але ці пости він зможе мати лише тоді, якщо ліберали не відстануться до майбутнього парламенту в Бонні, бо їх займає тепер ліберальний лідер Геншер. Якщо ж ліберали не досягнуть 5 відсотків у виборах, то дуже правдоподібно, що і християнські демократи не зможуть творити уряду в Бонні, бо не матимуть для цього абсолютної більшості. Отже, виходить, що Штраус може бути міністром закордонних справ лише при умові поразки лібералів. Але якщо ліберали програють, то однаково дорога до Бонну буде для Штрауса (якому вже 67 років) закрита...

HELP WANTED

ASSISTANT DESIGNERS/
PATTERNMAKERS
COUTURES, SAMPLEMAKERS, SEAM-
STRESSES, TAILORS.
Pleasant congenial working conditions, beautiful atmosphere plus overtime. All positions available.
(212) 683-4993

REAL ESTATE

ROMAN RYCHOK
REAL ESTATE & INSURANCE
1339 Springfield Avenue
Irvington, N.J. 07111
АСЕКУРУЄМО
авто, будинки, катні речі, дорожні кошти, бізнес, від вогню, грабунків, особисті відповідальності (liability) Потрібні інформаційні податки
ПЕТРО РИЧОК
забезпечений агент —
брокер — (201) 373-6434
(201) 373-6453

НА ПРОДАЖ БУДИНКИ
2, 6, 60 і 120 родинні, бізнесні, будинки, апартаменти до ви-
найму.
BROADWAY REALTY CO.
75-08 Broadway
Elmhurst, N.Y. 11373
Tel.: (212) 478-5858

FUNERAL DIRECTORS

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ШИРА, І ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere In New Jersey.
Також займаємося похоро-
нами на цвинтарі в Бавнд
Вруку і перенесенням тіл-
них Останків з різних країн
світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК
Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА
ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

СПЕЦІАЛЬНА НАГОДА ДЛЯ ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ: ПОДВОЙТЕ СВОЄ ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗ ЛІКАРСЬКИХ ОГЛЯДИН!

ХТО МОЖЕ ПОДВОЙТИ СВОЄ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ?

Всі теперішні члени УНСоюзу у віці 0 до 65 років.

ЯКИЙ ПЛАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МОЖНА ВИБРАТИ?

У віці 0 до 60 років можна вибрати один із планів життєвого або винуватого забезпечення.

У віці 61 до 65 років тільки грамоти на ціле життя класи W.

ЯКІ ВКЛАДКИ ТРЕБА БУДЕ ПЛАТИТИ?

Висота вкладок за ці нові грамоти буде відповідна до вибраної класи та теперішнього віку члена.

НА ЯКУ СУМУ МОЖНА НАБУТИ ГРАМОТУ?

На суму рівну теперішньому забезпеченню члена в УНСоюзі, або меншу. Мінімальна сума, що її можна набутти, це \$1,000.

ЧИ ТРЕБА ПРОХОДИТИ ЛІКАРСЬКІ ОГЛЯДИНИ?

Аплікації приймає Головна Канцелярія УНСоюзу без лікарських оглядин. Тільки у випадку ствердження неможливості чи недуги вона може зажадати доповнення аплікації вислідом лікарських оглядин.

УВАГА! ЦЮ АКЦІЮ ПРОДОВЖЕНО ДО 31-го БЕРЕЗНЯ 1983 р.

З цієї нагоди можуть скористати члени, які досі цього не зробили.

В справі цього забезпечення просимо звертатися до секретарів Відділів УНСоюзу. Коли бажаєте одержати аплікації та додаткові інформації про це забезпечення з Головної Канцелярії УНСоюзу, перешліть свою адресу (по-англійськи) до
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
P.O. Box 17a ■ Jersey City, N.J. 07303

(Ім'я та прізвище)

(Число дому та вулиця)

(Місцевість, штат чи провінція, поштовий код)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Слухайте
РІДНІ АКОРДИ
УКРАЇНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ
з радіостанції WPOW — 1330 AM
з Нью Йорку кожного четверга
о год. 7-й веч.

SPECIAL CHRISTMAS RATES
25% off
regular price of one year's subscription to Ukrainian Weekly
\$3.75 for UNA members (regularly \$5)
\$6 for non-members (regularly \$8)
Give the yearlong gift to your family, friends, colleagues — or yourself.

Please send The Weekly as a gift to:
Name _____
Address _____
City _____ State _____ Zip _____
UNA member: ☐ yes ☐ no
In addition, send The Weekly to me:
Name _____
Address _____
City _____ State _____ Zip _____
UNA member: ☐ yes ☐ no
☐ Bill me. ☐ Payment enclosed.
Mail to: THE UKRAINIAN WEEKLY
30 MONTGOMERY ST.
JERSEY CITY, N.J. 07302
Offer expires January 15, 1983. New subscriptions only.